

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Petra Černého a přísedících Marie Kalinové a JUDr. Ing. Petra Holátka v hlavním líčení konaném dne 29. dubna 2019 v Táboře

takto:

Obžalovaný

██████████, narozený ██████████ v obci ██████████, okr. ██████████, ██████████, trvale bytem ██████████, okr. ██████████, bez zaměstnání,

je vinen, že

1. v přesněji nezjištěné době, nejméně však od února roku 2012 do měsíce ledna roku 2013, v ██████████, okr. ██████████, v domě čp. ██████████, zpočátku minimálně jednou až dvakrát měsíčně, později každý druhý den, fyzicky napadal svou družku ██████████, nar. ██████████, obývající s ním předmětný dům, a to tak, že ji fackoval otevřenou dlaní do obličeje, do hlavy, škrtil ji, kopl ji do zad, když ležela na zemi, přičemž při útocích na poškozenou křičel, nadával jí a urážel ji vulgárními výrazy, a způsobil tak poškozené zranění zejména ve formě otoků na předloktí a hřbetech rukou, nohou, zádech a krku, a tohoto jednání se dopouštěl i přesto, že věděl, že poškozená je těhotná, načež ta dne ██████████ porodila ██████████, přičemž pro psychické a fyzické útrapy poškozená spolu s dětmi ██████████, nar. ██████████, ██████████, nar. ██████████ a ██████████, nar. ██████████, dne 7. 1. 2013 opustila společné obydlí a vyhledala útočiště v Azylovém centru v ██████████,

2. v přesněji nezjištěné době nejméně však od počátku roku 2016 do 11. 8. 2017 v ██████████, okr. ██████████, v domě na adrese ██████████, v bytě č. ██████████, zpočátku

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

minimálně jednou za 14 dní, od měsíce května 2017 v podstatě každý druhý den fyzicky napadal svou družku [redacted], nar. [redacted], bydlící a obývající spolu s ním a s dětmi [redacted], nar. [redacted], [redacted], nar. [redacted], [redacted], nar. [redacted], a [redacted], nar. [redacted], předmětný byt, a to tak, že ji často i před nezletilými dětmi otevřenou dlaní bil do hlavy, držel ji rukama pod krkem a škrtil ji, přitom na ni křičel, že ho bude poslouchat jako pejsek, nadával jí a vulgárně ji urážel, v důsledku čehož u ní vznikl neúplně vyjádřený syndrom týrané osoby,

3. v přesněji nezjištěné době od měsíce května roku 2017 do 9. 6. 2017 v [redacted], okr. [redacted], v bytě č. [redacted] v domě na ul. [redacted], a jinde, obžalovaný po své družce [redacted], nar. [redacted], která v té době byla těhotná, požadoval, aby podstoupila interrupci s tím, že pokud nenarozené dítě, o němž se domníval, že jeho otcem je jiný muž, nezabije ona, zabije je sám tak, že jí tak nakope do břicha, až potratí, a nejméně třikrát ji pěstí do břicha udeřil, a když poškozená opakovaně jeho požadavky odmítala, křičel na ni a vyhrožoval jí, že ji bude bít do břicha tak dlouho, až z ní dítě vymlátí, proto nakonec poškozená ze strachu z obžalovaného dne 9. 6. 2017 v Nemocnici [redacted], kam ji obžalovaný doprovázel, lékařský zákrok ve formě umělého přerušení těhotenství podstoupila, přičemž v důsledku traumatizujícího zážitku v podobě hrubého fyzického nátlaku, jímž obžalovaný poškozenou přiměl k podstoupení umělého přerušení těhotenství, s nímž poškozená vnitřně nesouhlasila, tato utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, tj. diagnózu F 43.1 podle Mezinárodní klasifikace nemoci desáté decennální revize, projevující se úzkostným napětím a pohotovostí k úlekovým reakcím, nechtěným vybavováním psychotraumatických vzpomínek na jednání obžalovaného, zvýšenou podrážděností, narušením spánku s úzkostným obsahem snů, s dosud přetrvávajícími příznaky,

4. dne 4. 8. 2017 kolem 23.30 hod. v [redacted], okr. [redacted], v bytě č. [redacted] v domě na ul. [redacted] poškozené [redacted], přesto, že jej opakovaně odmítla a bránila se mu odstrkáváním a jasným sdělením, že s ním pohlavní styk mít nechce, násilím na posteli svlékl kalhoty, chytil ji a pevně držel pod krkem, přitom jí vulgárně nadával a proti její vůli na ní vykonal soulož,

5. ačkoliv byl obžalovaný dne 11. 8. 2017 v 13:29 hodin ve smyslu ust. § 44 zák. č. 273/2008 Sb. o Policii ČR, v platném znění, vykázán z obydlí, jež do té doby užíval bez dohody s pronajímatelem spolu s jeho nájemkyní [redacted] a jejich dětmi, a byl náležitě poučen zejména o tom, že se po dobu 10 dnů musí zdržet vstupu do vymezeného prostoru, tedy bytu č. [redacted] v domě čp. [redacted] v ul. [redacted], okr. [redacted], a zdržet se styku a navazování kontaktů s ohroženou osobou, poškozenou [redacted], nar. [redacted], a ačkoliv si byl vědom toho, že usnesením Okresního soudu v [redacted] o nařízení předběžného opatření ze dne 18. 8. 2017, č. j. [redacted], mu bylo mimo jiné uloženo, aby nevstupoval do předmětného společného obydlí, aby se v něm nezdržoval, a rovněž, aby se zdržel setkávání a navazování kontaktů s poškozenou navrhovatelkou,

a) dne 11. 8. 2017 v 17:52 hodin na ul. [redacted], okr. [redacted] kontaktoval poškozenou [redacted] tím, že zvonil na byt, kde se v té době zdržovala u své matky a následně s ní hovořil u otevřeného okna daného bytu, kdy byl [redacted] slovně upozorněn, ať jde pryč nebo že zavolá policii, přičemž po této výzvě obžalovaný odešel,

b) dne 16. 9. 2017 v době od 21:00 hodin do 21:20 hodin v obci [redacted], ul. [redacted], okr. [redacted], vstoupil otevřenými dveřmi do bytu poškozené

██████████, a pokračoval dále do dětského pokoje, přičemž při vstupu do bytu do poškozené lehce strčil levou rukou do ramene a prošel kolem ní, přičemž byl poškozenou opakovaně několikrát upozorňován na to, že stále platí jeho vykázání, a že pokud neodejde, tak zavolá policii, načež jí začal vulgárně nadávat a poté z bytu odešel,

c) ve dnech 6. 9. 2017, 7. 9. 2017 a 18. 9. 2017 poškozenou ██████████ kontaktoval prostřednictvím svého mobilního telefonu zasláním minimálně šesti sms zpráv, v nichž ji mj. žádá, aby se k němu vrátila,

tedy

ad 1)

- týral osobu blízkou a páchal takový čin po delší dobu,

ad 2)

- týral osobu blízkou a páchal takový čin po delší dobu,

ad 3)

- jiného násilím a pohružkou násilí nutil, aby něco konal a způsobil takovým činem těžkou újmu na zdraví,

ad 4)

- jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a takový čin spáchal souloží,

ad 5 a) - c)

- dopustil se opakovaného jednání, aby zmařil vykázání provedené podle jiného právního předpisu nebo rozhodnutí o předběžném opatření soudu, kterým se ukládá povinnost dočasně opustit společné obydlí a jeho bezprostřední okolí a zdržet se vstupu do něj nebo povinnost zdržet se styku s navrhovatelem a navazování kontaktů s ním,

ad 5 b)

- neoprávněně vnikl do obydlí jiného a užil při tom násilí

čímž spáchal

ad 1)

- zločin týrání osoby žijící ve společně obývaném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku,

ad 2)

- zločin týrání osoby žijící ve společně obývaném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) trestního zákoníku,

ad 3)

- zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odst. 1, 3 písm. a) trestního zákoníku,

ad 4)

- zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku,

ad 5 a) - c)

- přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 trestního zákoníku,

ad 5 b)

- přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 trestního zákoníku

a odsuzuje se za to

Podle § 175 odst. 3 trestního zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody na 6 (šest) let a 3 (tři) měsíce.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost nahradit poškozené [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], na náhradě nemajetkové újmy v penězích částku 80 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Obžalobou státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře sp. zn. [redacted] byl před soud postaven obžalovaný [redacted], kterému bylo kladeno za vinu

1. v přesně nezjištěné době nejméně od počátku roku 2012 do měsíce ledna roku 2013 v [redacted], okr. [redacted], v domě čp. [redacted], z počátku minimálně jednou až dvakrát měsíčně, později každý druhý den fyzicky napadal svou družku [redacted], nar. [redacted], bydlící a obývající s ním předmětný dům, tak, že ji fackoval otevřenou dlaní do obličeje, do hlavy, škrtil ji, kopl ji do zad, když ležela na zemi, přičemž při útocích na poškozenou křičel, nadával jí a urážel ji vulgárními výrazy, obsaženými v trestním spise, způsobil tak poškozené zranění ve formě otoků na předloktí a hřbetech rukou, nobou, zádech a krku, když tohoto jednání se dopouštěl i přesto, že věděl, že poškozená je těhotná a dne [redacted] porodila [redacted], přičemž pro psychické a fyzické útrapy poškozená posléze opustila společné obydlí a vyhledala útočiště v azylovém centru v [redacted], v důsledku čehož poškozená utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, tj. dg. F 43,1 podle Mezinárodní klasifikace nemoci desáté decennální revize, projevující se úzkostným napětím a pobotovostí k úlekovým reakcím, nechtěným vybavováním psychotraumatických vzpomínek na jednání obviněného, zvýšenou podrážděností, narušením spánku s úzkostným obsahem snů, s dosud přetrvávajícími příznaky,

2. v přesně nezjištěné době nejméně od měsíce dubna roku 2017 do 11.8.2017 v [redacted], okr. [redacted], v bytě č. [redacted] v domě na ul. [redacted], z počátku minimálně jednou za 14 dní, od měsíce května 2017 v podstatě každý druhý den fyzicky napadal svou družku [redacted], nar. [redacted], bydlící a obývající s ním předmětný byt, tak, že ji fackoval do hlavy, držel ji rukama pod kerkem a škrtil ji, přitom na ni křičel, že ho bude poslouchat jako pejsek, nadával jí a vulgárně ji urážel výrazy, obsaženými v trestním spise, přičemž dne 11.8.2017 poté, co obviněný dne 4.8.2017 kolem 23.30 hod. v předmětném bytě na poškozené [redacted] proti její vůli vykonal soulož přesto, že jej opakovaně odmítla a bránila se mu jeho odstrkáváním a jasným sdělením, že s ním pohlavní styk mít nechce, přesto jí násilím na posteli svlékl kalhoty, chytil ji a pevně držel pod kerkem, přitom ji vulgárně nadával, [redacted], došlo k vykázaní obviněného z bytu a následně předběžným opatřením Okresního soudu v [redacted] č.j. [redacted] ze dne 18.8.2017 bylo rozhodnuto o jeho zákazu vstupu do předmětného bytu a zákazu jeho kontaktu s poškozenou, přičemž v důsledku uvedeného jednání obviněného poškozená utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, tj. dg. F 43,1 podle Mezinárodní klasifikace nemoci desáté decennální revize, projevující se úzkostným napětím a pobotovostí k úlekovým reakcím, nechtěným vybavováním psychotraumatických vzpomínek na jednání obviněného, zvýšenou podrážděností, narušením spánku s úzkostným obsahem snů, s dosud přetrvávajícími příznaky,

3. v přesně nezjištěné době od měsíce dubna roku 2017 do 9.6. 2017 v [redacted], okr. [redacted], v bytě č. [redacted] v domě na ul. [redacted], a jinde, obviněný po své družce [redacted], nar. [redacted], která v té době byla těhotná s jiným mužem, požadoval, aby podstoupila interrupci s tím, že pokud nenarozené dítě nezabije ona, zabije je sám tak, že ji tak nakope do břicha, a že potratí, přitom ji nejméně třikrát pěstí do břicha udeřil, a když poškozená opakovaně jeho požadavky odmítala, křičel na ni a vybrožoval ji, že ji bude bít do břicha tak dlouho, až z ní dítě vymlátí, proto nakonec poškozená ze strachu z obviněného dne 9.6.2017 v Nemocnici [redacted], kam ji obviněný doprovázel, lékařský zákrok ve formě umělého přerušení těhotenství nedobrovolně podstoupila, přičemž v důsledku traumatizujícího zážitku v podobě hrubého fyzického nátlaku, jímž obviněný poškozenou přiměl k nedobrovolnému umělému přerušení těhotenství, tato utrpěla posttraumatickou stresovou poruchu, tj. dg. F 43,1 podle Mezinárodní klasifikace nemoci desáté decennální revize, projevující se úzkostným napětím a pobotovostí k úlekovým

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

reakcím, nechtěným vybavováním psychotraumatických vzpomínek na jednání obviněného, zvýšenou podrážděností, narušením spánku s úzkostným obsahem snů, s dosud přetrvávajícími příznaky,

4. ačkoliv byl obviněný dne 11. 8. 2017 v 13:29 hodin ve smyslu ust. § 44 zák. č. 273/2008 Sb. o Policii ČR, v platném znění, vykázán ze společného obydlí a byl náležitě poučen zejména o tom, že se po dobu 10 dnů musí zdržet vstupu do vymezeného prostoru, tedy bytu č. [redacted] v domě čp. [redacted] v ul. [redacted], okr. [redacted], a zdržet se styku a navazování kontaktů s obroženou osobou, poškozenou [redacted], nar. [redacted], a ačkoliv si byl vědom toho, že usnesením Okresního soudu v [redacted] o nařízení předběžného opatření ze dne 18. 8. 2017 pod čj. [redacted] mu bylo mimo jiné uloženo, aby nevstupoval do předmětného společného obydlí, a aby se nezdržoval v tomto obydlí, rovněž aby se zdržel setkávání a navazování kontaktů s poškozenou navrhovatelkou, přesto:

a) dne 11.8.2017 v 17:52 hodin na ul. [redacted], okr. [redacted] kontaktoval poškozenou [redacted] tím, že zvonil na byt, kde se v té době zdržovala u své matky a následně s ní hovořil u otevřeného okna daného bytu, kdy byl [redacted] slovně upozorněn, ať jde pryč nebo že zavolá policii, přičemž po této výzvě obviněný odešel,

b) dne 16.9.2017 v době od 21:00 hodin do 21:20 hodin v obci [redacted], ul. [redacted], okr. [redacted], vstoupil otevřenými dveřmi do bytu poškozené [redacted], a pokračoval dále do dětského pokoje, přičemž při vstupu do bytu do poškozené lehce strčil levou rukou do ramene a prošel kolem ní, přičemž byl poškozenou opakovaně několikrát upozorňován na to, že stále platí jeho vykázání, a že pokud neodejde, tak zavolá policii, načež jí začal vulgárně nadávat a poté z bytu odešel,

c) ve dnech 6.9.2017, 7.9.2017 a 18.9.2017 poškozenou [redacted] kontaktoval prostřednictvím svého mobilního telefonu zasláním minimálně šesti zpráv na její mobilní telefon, v nichž ji mj. žádá, aby se k němu vrátila.

2. Soud v hlavním líčení provedl dokazování v rozsahu potřebném pro jeho rozhodnutí tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. A aby bylo této povinnosti soudu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu učiněno zadost, soud nad rámec důkazů opatřených v přípravném řízení trestním obstaral a provedl i důkazy další. Ty pak vyhodnotil ve smyslu ust. § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Soud shledal, že je nadbytečné opatřovat další důkazní prostředky, neboť má za to, že každý další v úvahu přicházející důkaz v podobě výslechu např. svědkyně [redacted], bývalé družky svědka [redacted], by vedl pouze k prodloužení trestního řízení, nebyl by však schopen přinést další podstatné informace do projednávané věci. Ta je, jak to ostatně bývá v podobných případech běžné, specifická tím, že trestná činnost tohoto charakteru je páchána v soukromí pachatele a oběti, přičemž vnější projevy trestné činnosti, jako jsou hádky vycházející z jejich obydlí, mohou být snadno zaměněny za v zásadě obvyklý model soužití osob, zvláště pocházejí-li z referenční skupiny osob, v níž je takové soužití relativně obvyklé. V tomto směru byly provedeny všechny relevantní důkazy, kterými jsou zejména výslechy svědků v podobě matky a sestry poškozené a jejich dvou nejstarších dětí, jakož i svědka [redacted], který byl milencem poškozené v prvních měsících roku 2017. Hodnocení provedených důkazů a úvahy, které soud nakonec vedly k právě odůvodňovanému rozhodnutí, jsou pak rozvedeny v další části tohoto rozsudku.
3. V každém případě zásadním důkazem v této věci jsou výpovědi **obžalovaného, poškozené** [redacted] a svědků, kteří se v inkriminovanou dobu pohybovali v blízkosti rodiny obžalovaného a poškozené. Soud tím má na mysli zejména pracovnice OSPOD [redacted], svědkyni [redacted] (č.l. 117-118, 365 verte- 367), [redacted] (č.l. 364-365 verte) a [redacted] (č.l. 167-168, 367-368). Významné informace byly zjištěny z výpovědi matky poškozené [redacted] (č.l. 105-107, 419- 422), ve spojení s výpovědí její dcery [redacted] (na č.l. 119 – 120 spisu a č.l. 432- 433 verte) . V neposlední řadě byl blízko rodiny obžalovaného a poškozené také [redacted] (č.l. 139-140, 422 verte- 423 verte), [redacted], který ve věci byl též osobně slyšen. Soud dále provedl důkaz přečtením výpovědí nezletilých dětí [redacted], a sice konkrétně **nezl.** [redacted] (č.l. 108 – 113) a **nezl.**

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

██████████ (č.l. 114 – 116), kteréžto byly vyslechnuty v přípravném řízení a strany souhlasily s přečtením těchto protokolů. Se souhlasem státní zástupkyně i osobně obžalovaného byly přečteny i úřední záznamy o podání vysvětlení svědků ██████████ (č.l. 121 – 123 spisu), ██████████ (č.l. 124 – 125 spisu), ██████████ (č.l. 126 – 128 spisu), ██████████ (č.l. 129 – 130 spisu), ██████████ (č.l. 131 – 132 spisu), ██████████ (č.l. 133 – 135 spisu), ██████████ (č.l. 141 – 142 spisu), ██████████ (na č.l. 143 spisu), ██████████ (č.l. 144 – 145 spisu), ██████████ (č.l. 146 – 148 spisu), ██████████ (č.l. 149 – 150 spisu), ██████████ (č.l. 151 – 152), ██████████ (č.l. 153 – 155), ██████████ (č.l. 156 – 158 spisu), ██████████ (č.l. 159 – 160 spisu), ██████████ (č.l. 161 – 163 spisu), ██████████ (č.l. 164 – 166 spisu), ██████████ (na č.l. 179 – 181 spisu) a ██████████ (na č.l. 182 spisu). V případech tzv. domácího násilí pak podstatnou roli při objasňování takové trestné činnosti sehrávají znalecké posudky, které v daném případě byly vypracovány jak na osobu obžalovaného, tak na osobu poškozené. Ohledně poškozené ██████████ jsou to znalecké posudky znalců z oboru zdravotnictví odvětví **psychiatrie MUDr. Davida Neubauera** (č.l. 197 – 209) a odvětví **psychologie PhDr. Jaroslava Veselého** (č.l. 188 – 193), v případě obžalovaného **psychiatricko-sexuologický** posudek podal a následně i v hlavním líčení přednesl **MUDr. Jiří Hrdlička** (č.l. 214 – 223) a posudek **psychologický znalce PhDr. Libora Pytle** (č.l. 228 – 240).

4. Při objasňování trestné činnosti mají vždy významnou roli důkazy objektivního charakteru. V dané věci je to fotodokumentace pořízená při prohlídce těla poškozené ██████████ dne 11. 8. 2017, která je ve spise založena na č.l. 39 – 41. Byt poškozené a jejích dětí byl ohledán a popsán v rámci protokolu ohledání místa činu, k němuž též byla pořízena fotodokumentace. Ta je ve spise na č.l. 34 – 38. Spis obsahuje i řadu důkazů listinného charakteru. I o nich bude podrobněji pojednáno dále. Na tomto místě je však možné zmínit zejména nájemní smlouvy k bytům v obci ██████████, opisy rejstříku trestů, centrální evidence přestupků, přílohové spisy Okresního soudu v ██████████ týkající se obžalovaného ██████████, zprávy a záznamy pořízené při provádění dohledu v domácnosti obžalovaného a poškozené pracovníci OSPOD ██████████, zprávy ošetřujícího lékaře nezletilých dětí ██████████, jakož i lékařské zprávy pojednávající o ošetřování poškozené v Nemocnici ██████████ v letech 2016 a 2017.
5. **Obžalovaný** ██████████ se zprvu k hlavnímu líčení nedostavil, bylo nutno jej předvést orgány policie. Na svoji omluvu uvedl, že je bez prostředků, bydlí u svého bratra ██████████ v obci ██████████. Není veden na úřadu práce, nemá žádný příjem. Obžalovaný před soudem podal poměrně obsáhlou výpověď (č.l. 343 verte – 345 verte), která byla ještě doplněna o přečtení jeho výpovědi z přípravného řízení (č.l. 92 – 97). Obžalovaný ke svým osobním poměrům uvedl, že ho přestal bavit život poté, co byl vykázán ze společné domácnosti s poškozenou, žíví ho lidé z rodiny a kamarádi, občas má nějakou brigádu, ale vše nese špatně psychicky. Co se majetkových poměrů týče, pak nemá žádný majetek, naopak má nějaké dluhy přesahující jistě 110 000 Kč, ale jejich přesnou výši nezná.
6. K věci, která je mu kladena za vinu, se vyjádřil tak, že to byl běžný vztah. Pokud docházelo k nějakým hádkám, pak byly oboustranné. Přiznává, že dal poškozené pár facek, ale i ona napadala jeho. Zbytek toho, co mu je kladeno za vinu, neudělal. Velmi mnoho ji miloval, miluje také nadevše svoje děti. Vždycky, když se mu měly narodit děti, tak se na ně těšil. Pracoval na různých místech, nejraději to měl v ██████████, kde jezdil s traktorem v družstvu. Odtud odešel kvůli sporům na pracovišti. Byl také zaměstnán v ██████████ „pod obcí“. Úvěr, který si vzal, použil na nákup pračky, věcí do domácnosti a automobilu. Přítelkyni v podstatě vychovával, ona byla na rodičovské dovolené, on byl schopen vydělávat docela dost peněz, jednalo se až o 35 000 Kč v hrubém. Peníze jí dával. Připustil, že se někdy hádali i několik dnů po sobě, pak zase byl měsíc klid. Je pravdou, že jí přiložil ruku na krk, ale rozhodně neměl v úmyslu ji škrtnit, jen ji držel, aby ho nenapadala. I ze strany poškozené byl on držěn pod krkem. Je pravdou i to,

že ji položil na zem, ale to bylo proto, že se strkali, dávali si facky a on po ní takto chtěl, aby toho nechala. Při těchto napadáních jim vznikaly modřiny, on nikdy lékařskou pomoc nevyhledal. Jednoho dne, pravděpodobně v roce 2013, od něj [redacted] s dětmi odešla. Tehdy odešla do azylového centra v [redacted], narodil se jí tam [redacted]. Po nějaké době se zase vrátili k sobě, slíbili si navzájem, že se budou chovat k sobě lépe. To skutečně dodrželi, ale pak tam začala být nedůvěra. Hlavně on jí přestal věřit. Znal se s ní od jejích [redacted] let, věděl, co je zač, už když s ní chodil, tak ho podváděla. Připustil, že užíval marihuanu, ale nebyl na ní závislý, peníze na ni bral z výdělku nebo ji dostal zadarmo od kamarádů. Chtěl si [redacted] vzít za manželku, řekl jí to asi týden předtím, než se dozvěděl, že ho podvedla s bratrancem [redacted]. Má vyměřeno výživné, ale to na děti v současnosti neplatí, nemá z čeho. Peníze, které získá z brigád (vydělal si například 5 000 až 7 000 Kč za stavění kamenného tarasu), použil na nákup, který odvezl poškozené domů a ještě jí k tomu dal peníze. Odhadl, že jí dal celkem 80 000 až 90 000 Kč za dva či tři měsíce roku 2017. V roce 2012 k nim docházela sociálka asi jednou měsíčně, nikdy však nebyli napomínáni. Několikrát přišli a on zrovna pral nebo vařil, věšel prádlo, staral se o domácnost.

7. Vylučuje, že by poškozenou znásilnil, tak jak je uvedeno pod bodem 2) obžaloby. Poškozená byla v minulosti znásilněna někým jiným, než jím, a to dokonce ve svých osmi až deseti letech. On byl vždy slušný člověk. On ji miloval opravdu velmi mnoho, po rozchodu měl pouze po krátkou dobu jednu přítelkyni. Poškozená se se vším svěřovala své matce a lidem okolo.
8. Co se týče okolností spojených s posledním těhotenstvím poškozené, tak se o něm dozvěděl krátce poté, co mu poškozená řekla, že ho podváděla s bratrancem. Bylo to v době, kdy měla docházet na injekce do nemocnice, vždycky jí tam ten bratranec vozil, zatímco on doma hlídal děti. Když mu to sdělila, tak myslel, že umře, nemohl se z toho vzpamatovat. Není pravda, že by vůči ní použil násilí, pro potrat se rozhodla sama, jediné, co jí řekl, bylo, že nebude vychovávat cizí dítě. Řekl jí, že pokud chce, aby byli spolu i nadále, tak půjde na potrat, k čemuž se následně rozhodla sama. Neudělal by to, že by jí měl kopat do břicha, praštit jí pěstí do břicha. Jist si tím, že je dítě bratrance, nebyl, ale řekla mu to poškozená. Po [redacted] „nesáhnul“, ten před ním stačil utéct. On sám byl z toho hodně špatný, byla to pro něj jediná ženská, se kterou chtěl zůstat. V té době jí dal jen pár facek, rány do břicha tam nebyly. Ke znásilnění po potratu nedošlo. Potom, co se rozešli a on nemohl domů, protože měl zákaz, tak mu poškozená ještě normálně přinesla jídlo do práce, chodili ven na procházku s dětmi k lesu a potom se s ním ještě dvakrát normálně „vyspala“. Pohybovali se spolu po [redacted] i po [redacted], není důvod, proč by jí měl znásilňovat. Protože všechny miloval a nemohl bez nich žít, připouští, že zákazy porušoval a to v těch případech, které byly uvedeny v obžalobě. Popsal setkání s poškozenou v době, kdy tato byla v [redacted] ulici v [redacted], kdy jí nakonec nechal částku 1 500 Kč ve schránce. Peníze jí několikrát dával, ale ona to odmítala. Párkrát jí posílal SMS zprávy, několikrát jí volal, ale nikdy jí nevyhrožoval. Myslel to dobře, chtěl si s ní popovídat. Neví, kde v současnosti poškozená bydlí. Co se týče svědkyně [redacted], tak tu měl rád, respektoval ji, ale nebyla vůči němu vždycky upřímná a férová. S dcerou dobré vztahy rozhodně měla. Vůči „tchýni“ za celou dobu nikdy razantně nevystoupil, naopak jí jednou zachránil život, když upadla do bezvědomí v souvislosti s problémy s hlavou, jimiž trpěla.
9. Obžalovaný se pak k výpovědi svého syna [redacted], která byla s jeho souhlasem a se souhlasem státní zástupkyně, jak již bylo uvedeno, přečtena (č.l. 108 – 113), vyjádřil tak, že to je neskutečné, že takhle o něm mluví jeho syn. Podle něj ho musela matka a babička „naočkovat“. K této výpovědi je zapotřebí uvést, že nezletilý byl vyslýchán v době, kdy mu bylo 11 let. Po odpovídajícím poučení uvedl, že s nimi již táta nebydlí, protože mamku pořád mlátil, zakazoval mamce, svědkovi, sestřám, aby chodili ven. To, že mamku mlátil, [redacted] viděl. Jednou ho vzbudilo to, že táta hrozně křičel, viděl mamku s [redacted] v náručí, táta mamce vzal

hlavu, bouchl s ní do rohu zdi, až z toho měla na hlavě červenou bouli a tekla jí z toho krev. Přitom jí bratr [REDACTED] málem vypadl z ruky. Popsal pak i další případy, kdy otec napadl matku. Při jednom napadení chtěl jít bratr [REDACTED] za matkou, ale otec ho vzal za ruce a odhodil ho k ostatním dětem, jakoby to byl kus hadru. Házel s poškozenou na postel, dával jí facky, kopal a škrtil ji. Říkal přitom, že mamka musí jít na potrat, že jí zabije, jestli nepůjde a přitom jí kopal do břicha. Tak mamka šla na potrat a bylo jí to hrozně líto. Říkala, že takhle už obžalovaný zabil tři děti. K situaci doma dodal svědek, že hádky začínal táta, ale mamka na něj také křičela. Viděl, jak jednou táta shodil mamku na zem, začal do ní kopat, do břicha, do žeber, do nohou a taky do hlavy. Mamka pak měla obvázanou ruku. Když bydleli na [REDACTED] v [REDACTED], chytil obžalovaný matku ze zadu předloktím pod krkem [REDACTED]. Spolu se sestrou [REDACTED] do něj strkali a říkali mu, ať ji nechá, že jí zabije. Také jemu dal asi pětkrát bezdůvodně facku, ale nebil ho tak často jako mamku. Nadával matce sprostými slovy, což ona nevracela. Máma říkala své kamarádce (a svědek to slyšel), že prý ji znásilňoval, ale on neví, co to znamená. Myslí si, že to znamená, že: „... jako když si holku vezme domů. Jako když má chlap holku a má přitom ještě nějakou jinou holku“. Mamka mu to říkala před dvěma lety nebo možná později. Říkali si se sestrou [REDACTED], že je dobře, že už s nimi otec nebydlí. Před výslechem se s mámou nebavil, ale ta dětem říkala, že jí táta mlátil. To, co vypověděl, to sám zažil, to nebylo z vyprávění.

10. Svědek pak popsál, co znamená slovo „potrat“ tak, že: „To dítě jde jako pryč“. To mu říkala mamka a děti ve škole. Ptal se také mamky, jestli měla víc dětí. Ta mu řekla, že ano, že je ale táta zabil, že to bylo hrozný. Říkala mu to už dávno, v době, kdy ještě u nich táta byl. Na to se táty neptal, ale říkal to sestře [REDACTED]. V [REDACTED] viděl i případ, kdy mamka ležela na zemi, táta ji škrtil, mačkal ji prsty pod krkem. Babička s mamkou před výslechem říkaly, že nemá lhát a má říkat pravdu. Babička nemá ráda tátu, protože jednou chtěl dát babičce [REDACTED] facku, ale nakonec to neudělal.
11. Druhá z pěti dětí obžalovaného [REDACTED] vypovídala v době, kdy jí bylo 10 let (č.l. 114 – 116). Uvedla, že byla poučena matkou a babičkou, že má mluvit pravdu, ale neví, proč je na policii. Na dotaz, zda ví, jaké to bylo, když s nimi ještě bydlel táta, odpověděla, že si pamatuje, že pořád mlátil mamku. Neví proč, viděla to, bylo to skoro každý den. Mlátil jí tak, že ji škrtil nebo ji mlátil do břicha. Mamka jela do nemocnice, měla problémy, a když se uzdravila a přijela domů, tak ji znovu mlátil. Neví ale, co tomu předcházelo. Potom ještě, když měla máma dítě, tak táta chtěl, aby potratila. Táta tehdy řval přes celou místnost: „Buď to zabiju já, nebo to potratíš“. „Potrat je, že půjde do nemocnice“, uvedla svědkyně, „a to dítě půjde pryč. To jsem se dozvěděla sama, někdo mi řekl, co je potrat, řekl mi to spolužák [REDACTED]. [REDACTED] se mě ptal, jestli vím, co znamená potrat, já mu řekla, že ne a on mi řekl, že potrat znamená, že půjde do nemocnice a tam to dítě zabijou“. Tohle řval otec před babičkou. Na dotaz, zda ví, co znamená „potrat“, jí babička řekla, že se o tom nebudou bavit. Mamka byla na tom potratu, táta ji tam večer odvezl, asi do [REDACTED], ještě ten den se mamka vrátila, hlídala je babička. Jinak táta na mámu křičel skoro každý den. Třeba kvůli tomu, když chtěla jít do obchodu, nesměla jít sama, vždy musel jít někdo s ní, třeba [REDACTED]. Křičel na ni sprostě, ale už si nepamatuje, jaká to byla slova. Dával jí facky přes hlavu. Jednou spadla na roh v kuchyni, tekla jí krev z hlavy. Ona mu říkala, ať přestane mlátit mamku. Ostatní děti při tom brečely. Vícekrát ji kopnul do břicha, někdy obutý, někdy bos. Tátu by vidět nechtěla, protože mlátil mamku. Děti nemlátil, ale řval na ně. Jinak táta dětem kupoval hračky, protože je má rád. Je pravdou, že s mamkou na sebe často křičeli, ale svědkyně neví, kvůli čemu. Nebylo to ale tak, že by mamka začala na tátu křičet. Mamka na tátu také křičela slova jako „debil“, bylo to kvůli tomu, že ji mlátil.
12. O tom, že by mělo docházet k nějakému násilí v rodině obžalovaného a poškozené, vypovídají i další svědci jako například **svědkyně** [REDACTED], sousedka. Ta v úředním záznamu o podání vysvětlení (č.l. 121 – 123) přečteném se souhlasem obžalovaného i státní

zástupkyňě zmiňuje, že viděla u poškozené modřiny na noze. Ta jí říkala, že se s přítelem hádají, ale z jakého důvodu, to jí nepověděla. Mělo se tak dít už delší dobu a již dříve ji podle sdělení [redacted] přítel uhodil a bije i děti. Slyšela v bytu sousedů křik a hádky, někdy to bylo několikrát za týden. Poškozená jí měla říkat, že obžalovaného má už „plné zuby“, že jí opět opakovaně vyhrožoval zabitím. Zmínila také případ, kdy se obžalovaný po vykázání z bytu do něj vrátil, bylo to v sobotu, chtěl, aby mu poškozená odpustila, omlouval se jí. Ta pak na něj zavolala policii.

13. O tom, že by měl nějaké problémy s poškozenou, neví bratr obžalovaného [redacted] (č.l. 124 – 125). Další bratr obžalovaného [redacted] na č.l. 126 – 128 uvedl do úředního záznamu, že má jeho bratr problém se svou partnerkou [redacted], začalo to někdy na začátku roku 2017, kdy zjistil, že mu je [redacted] nevěrná. Měla mít poměr s jakýmsi [redacted] z [redacted]. Obžalovaný to chtěl řešit, ale poškozená byla popletená, začala si na něj vymýšlet všechny ty nesmysly ohledně znásilnění a domácího násilí. On osobně nikdy neviděl, že by obžalovaný poškozené nějak ubližoval. Občas se hádali, ale to je běžné. Má za to, že sdělení poškozené je motivováno snahou co nejvíce ublížit obžalovanému.
14. [redacted] je babičkou obžalovaného. V úředním záznamu o podání vysvětlení, který je na č.l. 129 – 130 uvedla, že občas slyšela z bytu obžalovaného a poškozené nějaký křik, ale nebylo to podle ní nic závažného. Nikdy neviděla, že by obžalovaný poškozené fyzicky ubližoval, ani si na to poškozená nijak nestěžovala. Neviděla na ní žádné stopy násilí.
15. [redacted] je švagrovou obžalovaného. Na č.l. 132 uvedla, že se s obžalovaným a jeho partnerkou [redacted] příliš nestýkala, není jí známo, jak se k sobě chovali. Poškozená se nikdy nezmínila o tom, že by s obžalovaným měla nějaké problémy, samozřejmě se občas pohádali, ale to se stává.
16. **Svědkyňě** [redacted] pracuje jako vedoucí Azylového domu v [redacted]. Uvedla (č.l. 133 – 135), že v době, kdy tam byla ubytována [redacted] s dětmi, zde ještě nepracovala, ale nalezla záznam o její přítomnosti v domě s tím, že v něm není žádná zmínka o tom, že by poškozená uvedla nějakou stížnost o napadení či týrání ze strany jejího druha.
17. Bývalá vedoucí Azylového domu v [redacted] [redacted] (č.l. 146 – 148) uvedla, že si situaci ze začátku roku 2013 trochu vybavuje, poškozená tam tehdy přišla s dětmi, zdržela se krátce, nikdy si nestěžovala, že by jí přítel měl nějak týrat či fyzicky napadat. O něčem takovém mají povinnost sepsat záznam a situaci s klienty dále řešit. Vybavuje si, že ten její přítel [redacted] za slečnou [redacted] docházel do jejich zařízení a ona s ním pak dobrovolně odešla pryč.
18. [redacted] (č.l. 143) vypověděl, že občas slyšel z jejich bytu hluk, asi hádky a dá se říci, že poslední dobou to bylo častěji než dříve. Další sousedka z domu v [redacted] [redacted] (č.l. 144 – 145) podala vysvětlení, že se po celém [redacted] povídalo, že se obžalovaný s poškozenou hádají, on jí údajně měl bít nebo jí vyhrožovat zabitím. Ona osobně žádné hádky z jejich bytu neslyšela, protože má místnosti situované na druhé straně domu. Poškozená si jí nikdy nestěžovala. Občas za ní jezdí matka a ta měla povídat, že obžalovaný její dceru [redacted] mlátí. Ona to však najisto neví, nebyla u toho.
19. [redacted] je družkou [redacted], vypověděla na č.l. 149 – 150, že v době podání vysvětlení s nimi přebýval i obžalovaný, který byl vykázán ze svého bytu v [redacted], přičemž důvodem mělo být násilí, které páchal na své partnerce. Podrobnosti ona k tomu uvést nemůže, poškozenou prakticky nezná, nikdy s ní ani osobně nehovořila, vše tedy zná pouze z vyprávění obžalovaného, který tvrdí, že poškozená si na něj vše vymýšlí, neboť ji přistihl při nevěře s jiným mužem.

20. [redacted] (č.l. 151 – 152) neuvedl k věci nic zásadního. Poškozenou s obžalovaným často vídal v dobách, kdy bydleli v [redacted]. Jejich vztah se mu zdál bezproblémový. Obdobně vyznívá vysvětlení [redacted] (č.l. 153 – 155) sociální pracovnice při OSPOD [redacted], která uvedla, že spis týkající se [redacted] a jejich dětí evidovali do září 2014 a následně byl postoupen OSPOD [redacted]. Neví nic o tom, že by se řešilo nějaké napadání, byť dojížděla do bydliště obžalovaného, poškozené a jejich dětí v [redacted]. V rodině se řešila pouze špatná sociální situace spojená s nedostatkem peněz.
21. [redacted] (č.l. 156 – 158) policistům sdělil, že provozuje v [redacted] ubytovnu, k níž náleží i dům, kde žije rodina [redacted]. Žádné podrobnosti k soužití obžalovaného s poškozenou nemá. [redacted] (č.l. 159 – 160) soused v domě v [redacted], uvedl, že od sousedů nějaký křik slyšel, ale nevzpomíná si, kdy to bylo a o co šlo. O tom, že vztah obžalovaného s poškozenou nebyl harmonický, slyšel od své přítelkyně [redacted], které to řekla [redacted]. Jinak byl celý den v zaměstnání.
22. [redacted] (č.l. 161 – 163) bydlí s manželkou [redacted] v bytě na [redacted] u [redacted], po dobu asi tří let tam bydlela i rodina obžalovaného a jeho přítelkyně [redacted]. Jednu dobu byli přímými sousedy, z jejich bytu byl slyšet nějaký křik, hádky, ale to, zda obžalovaný poškozenou nějak týral či fyzicky napadal, nemůže svědek potvrdit. Hádky tam byly běžné, ale ničeho jiného si nevšiml.
23. [redacted], manželka svědka [redacted], k témuž dotazu na č.l. 164 – 166 uvedla, že je pravdou, že se obžalovaný s poškozenou občas hádali. Je také možné, že se navzájem napadali, osobně však nikdy nic takového neviděla, nevšimla si ani na poškozené žádných zranění a ta si jí ani nijak nestěžovala. Obecně se říkalo, že jí obžalovaný možná někdy „nějakou vrazil“, ale sama rozhodně nic takového nemůže potvrdit. Byla to běžná místní rodina.
24. **Svědka** [redacted] (č.l. 179 – 181) podle svého vysvětlení pracuje pro společnost [redacted], občas se potká s obžalovaným a poškozenou, kteří mají svůj byt na stejné chodbě v [redacted], ale nesdílí s nimi žádnou společnou zeď. Obecně se povídá, že se hádají, on však nic neslyšel. Jediná, s kým se [redacted] občas baví, je [redacted].
25. [redacted] byla další sousedkou v domě v [redacted]. Na č.l. 182 *spisu* je zaznamenáno její vysvětlení, z něhož plyne, že v soužití obžalovaného s poškozenou docházelo k hádkám, ty jsou od nich často slyšet. Během posledního měsíce slyšela během hádky i nějaké zvuky, jako kdyby někdo do něčeho bouchal. Co se však přesně u nich doma děje, jí známo není.
26. Z právě konstatovaných výpovědí tedy vyplývá, že okolí rodiny obžalovaného a poškozené vnímalo nějaké jejich rozpory, hádky, bylo opakovaně zmiňováno i to, že občas docházelo k nějakému fyzickému násilí.
27. Kdo byl blízko obžalovaného a poškozené, to byly pracovnice OSPOD [redacted], [redacted] a [redacted]. Tyto byly též vyslechnuty v rámci hlavního líčení, jejich výpovědi jsou součástí protokolu o hlavním líčení a ve spisu jsou založeny na č.l. 364 – 368.
28. První ze slyšených svědkyň pracujících na OSPOD [redacted] byla [redacted], která ve své výpovědi před soudem (v přípravném řízení slyšena nebyla) uvedla, že do rodiny začala jezdit v roce 2014 v době, kdy byly v rodině čtyři děti a pak se narodilo páté. Za celou dobu si poškozená na soužití se svým partnerem nestěžovala. Svědkyně obžalovaného několikrát při šetření potkala, v rodině normálně fungoval, občas chodil do práce. Rodina se potýkala s finančními problémy, ale domácnost byla vždy

vedena řádně. Poškozená se postarala i o děti, a to velice vzorně. Peníze však scházely. Byly proto zajištěny dodávky potravin přes charitu. Poškozená si svědkyni na obžalovaného nestěžovala, na úřad docházela velice málo. Na dohled dojížděly ještě s kolegyní [REDAKCE] a to neohlášeně. Problém byl v tom, že poškozená nedisponovala mobilním telefonem nebo říkala, že nemá signál, případně, že jí telefon manžel rozbil. Svědkyně věděla o tom, že poškozená už další dítě nechtěla. Posledním měl být [REDAKCE]. Kvůli zdravotním problémům s krví nemohla mít hormonální antikoncepci. Nebylo zjištěno, jaký měly děti vztah k obžalovanému v době, kdy tam byla na šetření, mezi nimi žádná interakce neproběhla. Co se posledního těhotenství týká, tak dne 22. 5. 2017 byly s kolegyní v rodině. O těhotenství poškozená hovořila v nepřítomnosti obžalovaného, svědkyně si už ale nepamatuje, jak to říkala. Jenom jí přišlo zvláštní, že zmiňovala, že dítě čeká s někým jiným, a že pan [REDAKCE] tuto skutečnost vzal s klidem a nadhledem, že si to vyříkali a ona že to dítě nebude chtít. Potom hovořila svědkyně též s panem [REDAKCE] a paní [REDAKCE], kteří se přestěhovali do [REDAKCE]. Chtěli, aby se situace s paní [REDAKCE] vyřešila, rodina zůstala pohromadě, ale v [REDAKCE] nemohli zůstat, protože ze strany pana [REDAKCE] docházelo k nějakým „nepokojům“. [REDAKCE] se o vztahu s paní [REDAKCE] vyjádřil tak, že to byla chyba. Co se týče těhotenství paní [REDAKCE], tak ta byla rozhodnutá, že pokud se potvrdí, že je těhotná, tak si dítě nenechá, druhý den měla jet do nemocnice. Následně potvrzené těhotenství sdělovala na OSPOD telefonicky. Rodině v [REDAKCE] velmi pomáhal pan starosta [REDAKCE], řešili s ním otázku dluhů za užívání bytu. Následně se přes pracovníci charity [REDAKCE] řešilo, že matka poškozené oznámila na policii domácí násilí. Co se týče návrhů na vykázní z bytu, tyto byly řešeny prostřednictvím OSPOD [REDAKCE]. Došlo ke spojení poškozené s intervenčním centrem v [REDAKCE], které spolu s ní vypracovalo návrhy a poškozená je nakonec podepsala na OSPOD v [REDAKCE]. Poškozená nebyla v takovém psychickém rozpoložení, že by se nedokázala postarat o děti, o ty se vždy postarala velice dobře. S dávkami, které rodina dostávala, hospodařil obecní úřad a poškozená tam docházela pro finanční prostředky asi jednou týdně, aby měla na nákup. Podle názoru svědkyně paní [REDAKCE] s obžalovaným neměla jednoduchý život. Podle ní se obvinění zakládá na pravdě. Ona dělala všechno pro to, aby mohla vychovávat svoje děti i za těch podmínek, které měla. Svědkyně neví, do jaké míry byla poškozená donucena k interrupci. Poškozená jí však sdělila, že to dítě není pana [REDAKCE], že on by cizí dítě nevychoval, a proto půjde na interrupci. Nepovšimla si v průběhu dohledu, že by docházelo k nějakému domácímu násilí s viditelnými následky na poškozené. V této souvislosti odkázala na záznamy, které vypracovávala o těchto návštěvách a telefonických rozhovorech. Tyto byly soudem přečteny (jsou ve spise založeny na čl. 169 – 176). S kolegyní [REDAKCE] a kolegyní [REDAKCE] řešila několikrát situaci v této rodině i v době, kdy bydleli v místě působnosti právě těchto kolegyň. Věděla tedy, že pan [REDAKCE] měl nějaké problémy už v [REDAKCE]. Jeho pověst byla taková, že pan starosta [REDAKCE] neměl zájem na tom, aby obžalovaný byl trvale hlášen v obci [REDAKCE], takže tam přijali jenom slečnu [REDAKCE] s dětmi.

29. Také svědkyně [REDAKCE] podrobně hovořila o případu poškozené [REDAKCE] a jejích dětí, protože již od roku [REDAKCE], kdy se jim narodila nezl. [REDAKCE] a nezl. [REDAKCE], vedou spis o této rodině. Tehdy bylo řešeno to, že v rodných listech dětí nebyl uveden otec. Následně se tato situace vyřešila. V roce 2009, konkrétně v srpnu, si paní [REDAKCE] stěžovala na obžalovaného, že tento se nezdržuje doma, že jejich soužití je nefunkční, řešila se otázka přispívání obžalovaného na chod domácnosti. Tvrdila tehdy paní [REDAKCE], že si obžalovaný od ní vynucuje peníze pod různými pohružkami, neboť v té době byl bez zaměstnání. Měl jí dokonce i jednou fyzicky napadnout, omezovat ji na svobodě, zabraňovat jí, aby chodila ven, na nákupy nebo za kamarádkami. Chtěla soužití s obžalovaným ukončit a žádala, aby bylo rozhodnuto o svěřeni dětí do její péče. Při hovoru s obžalovaným tento popíral, že by se k poškozené choval nějak agresivně, pouze přiznal, že si od ní bere peníze, protože žádné nemá a potřebuje je mít pro svoji potřebu. Nakonec návrh na úpravu

rodičovské odpovědnosti k dětem poškozená nepodala, až do prosince 2012 se nic nedělo, tehdy se však dostavila babička dětí paní [REDAKCE] s tím, že mají už tři děti a poškozená je znovu těhotná. Babička sdělila, že se velmi bojí o svoji dceru, že jí pan [REDAKCE] napadá, chová se k ní špatně, vulgárně na ní mluví, činí tak i před jejich dětmi. Ty jsou potom vystresované, zakřiknuté a bojácné. Měl ji dokonce zlomit ruku, a i v době, kdy je teď těhotná, ji bije. Prosila o zajištění nějakého azylového bydlení. [REDAKCE] se bála ona i její dcera. Na základě toho pracovnice OSPOD sehnaly azylové bydlení v [REDAKCE]. Dne 4. ledna 2013 při telefonátu s poškozenou sdělila [REDAKCE] svědkyni, že se opravdu přítele bojí, že se k ní chová špatně, že ji mlátí, kope, škrtí, že by do azylového domu ráda odešla, ale nevěděla kdy, protože je těhotná. Nakonec tedy 7. ledna 2013 nastoupila do bytů sociální rehabilitace v [REDAKCE]. Do azylového domu s utajenou adresou jít nechtěla, protože by nevěděla, jak tam s dětmi žít. Dne [REDAKCE] se jí narodil syn [REDAKCE], ale již 17. ledna se vrátila ke svému příteli [REDAKCE]. Následně byl stanoven dohled nad nezletilými dětmi. Během něj poškozená sdělila, že se k ní obžalovaný již chová slušně, ale ten den byl obžalovaný doma přítomen, poškozená v jeho přítomnosti prakticky nekomunikovala, hlavní slovo měl obžalovaný. Ten byl v té době nezaměstnaný. Vínou za to, že je nezaměstnaný, sváděl na lidi okolo. Když bylo řečeno, že by nejstarší děti měly docházet do školky, reagoval velmi podrážděně, vykřikoval, že jeho děti jsou chytré, nemusí chodit do školky, že on se jim doma věnuje a učí se s nimi. Děti přitom říkaly, že jsou ve školce spokojené, že by tam chtěly chodit. Při sepisu návrhu na úpravu rodičovské odpovědnosti v lednu 2013, který byl prováděn v [REDAKCE], uváděla poškozená, že jí pan [REDAKCE] fyzicky napadal, urážel ji, že se jeho agrese poslední rok stupňovala. Poškozená dále uváděla, že ji obžalovaný napadal fyzicky i během těhotenství, většinou do ní kopal, škrtil ji, dával jí facky. Po obnovení soužití bylo prováděno šetření v červnu 2013, únoru a červenci 2014. Během nich si poškozená nestěžovala, že by se vůči ní obžalovaný špatně choval. Jenom uváděla, že se spolu hádají, stěžovala si na to, že obžalovaný nechodí do práce, ale přitom kolem dětí a domácnosti s ničím nepomůže. Přítel ji fyzicky nenapadá, ale kvůli jeho přístupu se dohadují. Přes nedostatek finančních prostředků a jen základní vybavení obydlí v [REDAKCE] se poškozená opravdu snažila a starala se o děti. Ty byly vždy čisté, dobře oblečené, pravidelně docházely k lékaři. Nedostatek potravin, který občas zjistily při výkonu šetření, byl odstraněn za pomoci charity. V době, kdy rodina dostávala pouze dávky v hmotné nouzi, přídatky na děti, rodičovský příspěvek, stal se [REDAKCE] úřad v [REDAKCE] zvláštním příjemcem. Paní starostka část sociálních dávek dostávala na účet a paní [REDAKCE] si na obecní úřad chodila s tím, že finance jí byly přidělovány postupně. Pak se vyřešilo bydlení ve spolupráci se starostou [REDAKCE] panem [REDAKCE]. [REDAKCE] zde dostala přidělený byt, kde trvalé bydliště má pouze ona a děti, nikoliv obžalovaný. Podle názoru svědkyně poškozená si nevymýšlí, když říká, jak se k ní obžalovaný choval.

30. Poslední slyšenou pracovnicí OSPOD [REDAKCE] byla [REDAKCE], která dojížděla do rodiny obžalovaného a poškozené pouze jako doprovod kolegyně, které je přímo měly „na starosti“. Když přijely na šetření, tak si slečna [REDAKCE] nikdy nestěžovala, nenaznačila, že by bylo něco v nepořádku. S paní [REDAKCE] řešila otázku ukončení těhotenství. V bytě v [REDAKCE] byly podmínky nuznější, ale paní [REDAKCE] se vždy snažila o děti postarat, tyto nikdy nebyly v nepořádku. V jedné případě byl při šetření pan [REDAKCE], nezdálo se, že by neměl zájem o rodinu. Jinak svědkyně s poškozenou do kontaktu nepřišla. Co se týče záznamu policie na čl. 184, který je ve spise obsažen, pak i ona byla v policejním autě v okamžiku, kdy viděli paní [REDAKCE] a pan [REDAKCE] u [REDAKCE] v [REDAKCE]. Budilo to na ně dojem, že jdou z nákupu, přičemž to bylo v době po vykázání obžalovaného ze společné domácnosti. Ona sama pracuje jako kurátor, s takovými případy jako je ten paní [REDAKCE] a dětí, nemá tolik co dočinění. (pozn.- *podle tohoto úředního záznamu poručík [REDAKCE] a poručík [REDAKCE] spolu s pracovnicí OSPOD [REDAKCE] podle něj viděli dne 23. 10. 2017 v dopoledních hodinách na chodníku u*

obchodního domu [redacted] a [redacted], kteří se vedli za ruce a byli v doprovodu nejméně jednoho nezletilého dítěte, přičemž celkově působili dojem mladé rodiny žijící v harmonickém vztahu).

31. Již několikrát zmíněný starosta obce [redacted] vypovídal jak v řízení přípravném, tak v hlavním líčení, přičemž svoji výpověď doprovodil též předložením nájemních smluv k bytu v obci [redacted], z nichž po jejich provedení coby důkazu v hlavním líčení vyplývá (č.l. 378 – 408), že nájemní smlouva byla uzavřena toliko s [redacted]. Jsou v ní uvedeny osoby, které mohou s nájemkyní užívat byt, a jsou to pouze její nezletilé děti, nikoli též obžalovaný. Ve vztahu k dalším nájemcům bytu na adrese [redacted], a to [redacted] a paní [redacted], byla doložena smlouva o nájmu bytu, která hovoří o tom, že podobně jako ve smlouvě o nájmu bytu s poškozenou, se tato uzavírá toliko na dobu určitou, přičemž podle dodatku č. 5 nájemní smlouvy [redacted] uzavřel nájemní smlouvu k bytu na dobu od 1. 4. 2017 do 30. 9. 2017. Podobně jako je to v případě nájemní smlouvy k bytu u [redacted], i zde je uzavírána smlouva na dobu půl roku. Záhy se však, podle dohody o ukončení nájemní smlouvy (č.l. 407 spisu) je to dne 6. 6. 2017, domluvil [redacted] s obcí [redacted] zastoupenou starostou [redacted] o ukončení nájmu bytu k datu 30. 6. 2017, ovšem nakonec tento byt opustil již **dne 6. 6. 2017**. Je nutno podotknout, že toto datum koresponduje s obdobím, kdy byla poškozenou řešena otázka interrupce, kterou nakonec dne 9. 6. 2017 podstoupila. To, že byla zkrácena doba nájmu předmětného bytu až do termínu 30. 6. a toto bylo dohodnuto už dne 6. 6., pak potvrzují poznámky uvedené ve výpovědi poškozené, jakož i ve výpovědi dalších slyšených svědků, že [redacted] jako údajný otec dítěte, ohledně něhož došlo k umělému přerušení těhotenství, kvapně opustil [redacted]. O tom hovoří ostatně i svědek [redacted], jehož výpověď je na č.l. 422 verte – 423 verte. Svědek v ní podrobně popsal okolnosti, za kterých se nastěhovala rodina poškozené do bytu v [redacted]. Dělo se tak někdy v létě 2014 na základě doporučení OSPODu [redacted], přičemž se s obžalovaným potkal někdy na podzim 2014. Ten v bytě žil, aniž by to ovšem paní [redacted] nahlásila pronajímateli. Trvalé bydliště tam však pan [redacted] neměl. V domě byl klid, nic se nedělo, svědek proto neměl důvod něco zde řešit. V roce 2015 pak pan [redacted] nastoupil v rámci veřejně prospěšných prací na tři čtvrtě roku nebo na rok do práce pro město, nebyly s ním problémy, byl pracovitý, celkem svědomitý. Pak šel pracovat do zemědělského družstva, nějaký čas byl na úřadu práce a pak v listopadu 2016 opět nastoupil do práce pod obec. Bylo na něm tehdy vidět, že má nějaké osobní problémy, že se u nich něco děje. Děti ale chodily řádně, čistě oblekané, slušně zdravily. Na přelomu let 2016/2017 nastala v chování obžalovaného změna.
32. Obecně bylo známo, že došlo ke sblížení mezi paní [redacted] a panem [redacted], což podle svědka bylo tím problémem, který vedl ke změně chování u pana [redacted]. [redacted] na úřad obce příliš nechodila, žádných zranění, když ji potkal, si svědek nevšiml. Po té, co byt opustil pan [redacted], tedy někdy v srpnu 2017, se dětem „uvolnila morálka“. Děti přesto chodily do školy, nebyly problémy s rušením nočního klidu, stejně tak u [redacted], kteří opustili byt a tento zanechali v poměrně opotřebovaném stavu. V současné době má paní [redacted] partnera pana [redacted], zásadnější problémy s nimi nejsou. [redacted] je nyní taková agresivnější v komunikaci, řešily se s ní stížnosti na hlasitou hudbu, která se línula z jejich bytu. [redacted] se ohrazovala, že proti ní pořád něco mají a proti ostatním ne. Podle svědka má pan obžalovaný rád svoje děti, se kterými se snažil kontaktovat i v době, co měl zakázaný styk. Na družku byl v soužití přísný a tím pádem se dařilo udržet pořádek. Na druhou stranu se říkalo, že je u nich doma marihuana. Co se týká návštěv starosty v bytě, tak ten působil dost opotřebovaně. Po konfliktu s panem

██████████, který měl pan ██████████, se svědek dozvěděl, že pan ██████████ měl poškozené zakazovat, aby se s někým bavila, ale zda tomu tak skutečně bylo, to neví.

33. Vyslechnuta byla další svědkyně, která by měla mít maximum informací o stavu v rodině obžalovaného a poškozené, a to byla matka poškozené ██████████ (č.l. 105 – 107, 419 – 422). Ta potvrdila, že obžalovaný dceru mlátil, bil, kopal do ní, křičel, „jen co vstal“ stejně se vůči ní choval, i když byla těhotná. Popsala, jak někdy v září 2012 zažila takoveto výjevy, kdy obžalovaný bil poškozenou. Bylo to ve všech tehdejších bydlištích, tedy jak na ██████████, tak ve ██████████, tak v ██████████. Obžalovaný mlátil hlavou poškozené do zdi, kopal do ní, dával jí pěstí, škrtil ji. To to vše jí řekly děti, ačkoliv byly malinké, bylo jim v té době asi ██████ let, ukázaly jí, jak matku bije atd. Svědkyně si již nepamatuje, ve kterém roce to bylo, ale poškozená měla zlomenou ruku, byla samé modřiny, to měla vždy, když k nim svědkyně přijela. Do rodiny své dcery jezdila asi tak jednou za měsíc. Nakonec to vše začala řešit sama, poprosila paní ██████████ z OSPODu v ██████████ a oni zařídili azyl, odkud však po narození nezl. ██████████ poškozená odešla opět s obžalovaným. Ten se velmi záhy dozvěděl, kde přítelkyně a děti jsou, protože v ██████████ měl příbuzné.
34. Svědkyně pak překotně vyprávěla různé příhody, kdy přijela ke své dceři, která měla modřiny, nebo kdy obžalovaný dvě hodiny křičel na přítelkyni a bil ji. Údajně měla být poškozená v roce 2017 i v bezvědomí, což jí řekly děti. Když obžalovaný poškozenou škrtil (bylo to v roce 2017), tak nejstarší syn řekl obžalovanému, aby ji pustil, že ji zabije, že ji uškrtí. Po odjezdu od ní jí dcera telefonovala, že se bojí, že přijde víkend, že situace bude stejná, tak proto opět vzala věc do svých rukou a šla na policii. Útoky obžalovaného vůči její dceři viděla na vlastní oči, byla tam dvě hodiny a obžalovaný celou tu dobu jenom křičel. Vždycky přiskočil k poškozené a zmáčkl jí tváře k sobě (ukázala, jak jednou rukou chytil obžalovaný poškozenou zespondu za bradu a palcem natlačil jednu její tvář a zbylými prsty druhou tvář na zuby), až měla celou jednu stranu nateklou, měla modřiny. I vůči ní byl obžalovaný slovně agresivní. Dcera měla modřiny pokaždé, kdy za ní přijela. Vždycky si však vymyslela, jak se jí to přihodila, například, že se praštila o kuchyňskou linku, že spadla, uklouzla ve vaně apod. Když obžalovaný odešel, tak jí děti popovídaly všechno, co u nich doma dělo. V poslední době, kdy už byly děti větší, tak se jim nelíbilo, jak obžalovaný bije mámu, proto ho už nechtěly vidět, jinak ho rády měly.
35. Protože pracuje v nemocnici jako uklízečka, podařilo se jí podívat se na ultrazvukový snímek dělohy své dcery a tam nebylo vidět, že by byla těhotná v době, kdy to údajně měl udělat svědek ██████████, to dle ní znamená, že ji mohl oplodnit obžalovaný. Svědkyně viděla i lékařskou zprávu, podle ní poškozená těhotná nebyla. Jak obžalovaný do poškozené kopal, tak měla břicho modré až do fialova, proto měla na něm obklady. To bylo v tom roce, kdy měla zlomenou ruku (pozn.- ze zprávy Nemocnice ██████████ vyplývá, že poškozená byla ošetřena pro úraz ruky v roce 2012, viz č.l. 43. Podle této zprávy dne 20. 2. 2012 poškozená upadla a poranila si levé zápěstí. O zlomenině ruky však není zmínka). S dcerou se o intimních věcech nebavila, ta podrobnosti řekla své sestře ██████████, která byla také cílem vulgárních nadávek ze strany obžalovaného.
36. Obžalovaný se k dětem choval slušně, hrál si s nimi, „vyváděl s nimi“, ony ho měly rády. Neměli příliš finančních prostředků, obžalovaný občas pracoval, např. v kravíně. Poškozená dostávala sociální dávky. Když bydleli v ██████████, bylo svědkyni zakázáno tam jezdit. Důvod, proč tomu tak bylo, jí vysvětlen nebyl, pouze jí vzkázali, aby tam nejezdila. Domnívá se, že se obžalovaný dozvěděl, že azylové bydlení zařídila svědkyně. Jak jí vyprávěly děti, tak poškozená byla „bitaň kvůli maličkostem, třeba proto, že neměli limonádu nebo obžalovanému nechutnalo to, co uvařila. Od roku 2013 do roku 2017 si svědkyně stále říkala, že zavolá policisty, ale nakonec to neudělala. Poškozená není „svěřovací“ typ. Neměla žádné kamarády. Když někam šla, tak to bylo k sousedům ██████████. O děti se poškozená stará rádně. Obžalovaný nepil, drog si u něj nikdy nevsímla. Oba kouří. O paní ██████████ a panu ██████████ nic bližšího neví. Když byla poškozená s panem ██████████, tak byla

trošku šťastná, bylo na ní vidět, že se chová jinak, ale svědkyně neví, jak dlouho to trvalo. O tom, že tam nějaký vztah existuje, jí dcera řekla až skoro na konci vztahu.

37. Obžalovaný ji před dětmi znásilňoval, pohlavní styk s obžalovaným tudíž měla prakticky pořád. Na policii v srpnu 2017 šla svědkyně proto, že se bála o dceru, že ji obžalovaný něco udělá. Ona jí telefonovala, že se strašně bojí, co bude o víkend. Prosila ji, aby šla na policii. To, že měla být znásilňována před dětmi, neřekla poškozená jí, ale sestře, svědkyni [REDACTED]. Mělo to být asi v té době, co měla něco s [REDACTED], tedy v roce 2017. Poškozená těhotenství neřešila, obžalovaný s ní hned zajel na gynekologii, udělali jí ultrazvuk a tam dítě nebylo, nebyla těhotná. Pak s ní jel do nemocnice a vrátili se zpátky domů **po přerušení těhotenství**, což poškozená snášela špatně, vůbec nemluvila, měla bolesti, ona o dítě stála. Škrčení a bití hlavou do zdi bylo prakticky pořád, ale v roce 2017 už toho bylo moc, bylo to příliš brutální. Na potrat poškozená musela, vyhrožoval jí obžalovaný, že jí „domlátí“. Před ní obžalovaný poškozenou nemlátil. Není jí známo, jestli poškozenou mlátil do břicha, ale před potratem poškozenou škrtil. To jí říkaly děti, že měla dokonce ztratit vědomí, že jí obžalovaný dával pěstí, že do ní kopal, a že [REDACTED] mu povídal, aby jí pustil, že jí uškrtí. Dcera jí to neřekla. Svědkyně věděla o znásilnění, když ohlašovala na policii, že obžalovaný poškozenou bije, a že se ho bojí jak poškozená, tak svědkyně. Tak se zmínila též o znásilnění. To věděla od dcery [REDACTED].
38. Co se pak týče **porušení vykázaní** ze společně obývaného bytu, tak neví, kdy k jeho porušení došlo poprvé, podruhé se to stalo tak, že u dcery seděla i svědkyně, dcera šla otevřít, nevěděla, kdo klepe. Obžalovaný ji odstrčil a vešel dovnitř. Děti se ani nepohnuly, nešly k němu. Zavolali policii. Při této návštěvě obžalovaný nadával poškozené, že je „šlapka“. Poškozená volala policii, která přijela za 15 – 20 minut a obžalovaný mezitím odešel. Žádné z dětí k němu nešlo, bály se ho. Pak svědkyně popsala příhodu, kdy v [REDACTED] na [REDACTED] ulici obžalovaný zazvonil, říkal, že hodí peníze do schránky, ale tam pak nic nebylo. Děti za ním utíkaly dolů po schodech, jenže on tam už nebyl, utekl. Volali policisty, ale ti než přijeli, tak byl obžalovaný pryč. Pak byly děti a dcera s obžalovaným na dětském hřišti. Děti chtěly za tátou. Bylo to v [REDACTED]. Když byla poškozená na chirurgii dne 11. 10. 2017 s pravděpodobnou zlomeninou nosních kůstek (zpráva na čl. 46 spisů), tak to už byli od sebe. Poškozená byla napadena v [REDACTED], obžalovaný ji tam praštil. [REDACTED] k němu nechtěl. Dětský doktor volal policii. Potrat zařizovala poškozená s obžalovaným, který byl všude s ní, určily se termíny, v tu dobu svědkyně hlídala děti. Dcera ji požádala, aby se šla zeptat, jaké jsou její výsledky, ty byly takové, že těhotná není, ale po delší době tam šla znovu a to už těhotná byla, přičemž mohla otěhotnět s obžalovaným. Interrupci platila dcera, musela zaplatit 5 000 Kč. Termín interrupce zařizovala svědkyně. Musela mluvit s pracovníci OSPODu, protože jí obžalovaný nakázal, aby jí na to daly peníze.
39. Když byla svědkyně konfrontována se svou **výpovědí z přípravného řízení na čl. 106 verte**, podle níž objednala dceru na interrupci, ale v hlavním líčení uváděla, že si všechno zařizovala dcera s obžalovaným, tak na to uvedla, že je jí 66 let a může se stát, že něco zapomene. Neví, jestli tam byla a objednávala dceru, asi ano. Neví, jestli jí dcera žádala, aby ji objednala na interrupci. Připustila, že je možné, že objednala dceru na interrupci, jak uvedla v přípravném řízení. Říkali jí to oba, jak dcera, tak obžalovaný. Byli u toho oba, poškozené asi nic jiného nezbyvalo, obžalovaný do ní mluvil, řval na ní, vyčítal jí. Stejně by to dítě v ní zabil, domnívá se svědkyně. Že je poškozená znásilňována obžalovaným, jí řekla dcera [REDACTED] v době, kdy jí to „dělá“, tedy v srpnu 2017. [REDACTED] to řekla poškozená.
40. Soud proto vyslechl i **svědkyni [REDACTED]**, která v přípravném řízení toliko podala vysvětlení k otázce porušení zákazu kontaktu s poškozenou svou návštěvou u bytu matky poškozené v [REDACTED] dne 11.8.2017, čemuž byla tato svědkyně přítomna. Tento úřední záznam byl se souhlasem státní zástupkyně a obžalovaného v hlavním líčení přečten (čl. 120). V hlavním líčení pak byla svědkyně [REDACTED] vyslechnuta soudem k soužití její sestry s obžalovaným. Svědkyně (na čl. 432 verte-433 verte) popsala svůj vztah s poškozenou jako velmi

dobry, byt' se často nevidaly, protože tomu pan [redacted] nepřál. Věděla, co se její sestře děje, ale nedalo se s tím nic dělat, zpočátku to nechtěla řešit hlavně poškozená. Bydleli asi dva měsíce spolu ve [redacted], bylo to nejspíše v roce 2010, měli [redacted], [redacted] a [redacted], které mohly být tak tři měsíce. Viděla, že jí obžalovaný ubližuje. Byly se sestrou například spolu venku na dvoře, bavily se, jemu to vadilo. Během chvíle si poškozenou zavolal domů, neviděla to, ale slyšela, jak letěl stolek a pak poškozená přišla ven a měla zakrytou pŕlku obličeje, měla tam modřinu. Pak odjeli, odstřihli se od zbytku rodiny. Jedině matka tam občas jezdila. Když čekala [redacted], tak se vyřizoval „azylák“ v [redacted]. Ví, že jí tam odvezli a pár dní na to porodila. Pak tam přišel pan [redacted] a jelo to zase zpátky. Sestra i potom nejspíš chtěla pomoci, ale neuměla si o to říci. Nechtěla přiznat, že jí obžalovaný mlátí a nikam ji nepouští. Rodina to poznala. Poškozená se stáhla, chodila úplně neupravená, nekomunikovala, hlavu dolů, nikomu se nedívala do očí. Po [redacted] se nadlouho odloučily, až když se přestěhovala do [redacted], tak za ní svědkyně několikrát byla v době, kdy obžalovaný nebyl doma. Sestra se zpočátku vůbec nesvěřovala. Později řekla, že třeba ráno, když obžalovaný vstal z postele a měl jít do práce, tak jí nadával, kde má ponožky a dokázal jí kvůli tomu uhodit. Zakazoval jí bavit se se sestrou nebo matkou, vídat je, někam jezdit. Ona znala jenom cestu do obchodu a domů a pro děti. Ze začátku s matkou spoustu věcí nevěděly. Ta věděla hodně od dětí, říkaly, že táta mamku mlátí. Ke konci, když s [redacted] začaly řešit, jak z této situace ven, tak svědkyni poškozená volala. Byla úplně „vyřizená“, brečela, že má strach spát, že se bojí, že jí obžalovaný zabije ve spánku. Víc toho neví, ale co ví od matky, obžalovaný poškozené zlomil ruku. Ona sama si pamatuje, že jednou přijela do [redacted], jela z nemocnice a měla ruku v sádře, jenže ona jim neřekla, že jí zmlátil, radši si vymyslela, že spadla. Když bydleli na [redacted] za [redacted], tak tam svědkyně párkrát byla. Před ní si obžalovaný nic nedovolil, ale pak její matce vnučata řekla, že jak svědkyně odjela, tak poškozená dostala. Před ní se choval k dětem slušně. Už si přesně nepamatuje důvod, proč začaly řešit „azylák“, ale pamatuje si, že se od matky dozvěděla, že poškozené obžalovaný ubližuje, že jí kopal do břicha, že měla hodně modřiny. To matka viděla, svědkyně nikoli.

41. Co se týče bydlení v [redacted], to byla poškozená spokojená. Pak se dlouho neviděly. Jednou matka [redacted] přijela, že se od dětí dozvěděla, že jí zase zmlátil nebo že na ni nadával, že byl hnusný před dětmi. Ona tam nejezdila. Obžalovaný ji nesnesl. A aby tam jezdila a přitom věděla, že poškozená potom kvůli tomu „dostane“, to nechtěla. Co se týče narození [redacted], byla se za ní podívat v nemocnici, jinak jí vůbec neviděla. Neví, co se v roce 2016 stalo. Když byl pan [redacted] doma a neměl práci, tak to bylo horší, to si vyléval zlost na poškozené, za všechno jí vinil, i za to, že mu vzali „řidičák“. Jednou, když už bylo po všem, jí poškozená řekla, že jí vinil za všechno. I za to, co si udělal sám, tak dostávala ona. Myslí si, že situaci se snažila vyřešit s [redacted], myslela si asi, že by jí z toho mohl pomoci. To naznačovala, že by to tak chtěla, jenže nevěděla, že to je špatné. Někdo potom panu [redacted] řekl o tomhle [redacted] a začalo „zle“. Pak se opět neviděly. Ví o těhotenství poškozené, on jí poslal na potrat. Neví okolnosti, jak se to tam „semlelo“, neví, či bylo to dítě, ale myslí si, že bylo spíš pana [redacted].
42. Sestra má problémy se srážlivostí krve. Myslí si, že má děti hodně ráda, jsou pro ni život, po tom všem, čím si prošla s panem [redacted], tak jsou takové to „držítka“. Myslí si, že přes to všechno je dobrá matka. I když byla těhotná, byla vždycky smutná, za tu dobu, když se potkaly, tak nebyla šťastná, vždycky měla sklopené oči dolů. Pořád musela „šlapat“ tak, jak on potřeboval. Už si nepamatuje přesně, jak to bylo s potratem, ale myslí si, že poškozená přišla, že musí jít na potrat, nic jiného. Pak se zase neviděly. Ví, že se pan [redacted] hodně rychle stáhnul. [redacted] víc nezná. Myslí si, že tahle situace pana [redacted] hodně naštvála, takže byl vzteklejší než předtím. V té době ho neviděla, spíš to slyšela. Párkrát jí sestra zavolala a řekla, že musela jít na potrat, že to bylo hrozné, že to s ním bylo k nevydržení, tak to

musela udělat. Svědkyně si už nepamatuje, jestli jí sestra říkala, že na ní v té době používal obžalovaný fyzické násilí, ale ví, že jí párkrát zmlátil, když byla těhotná, takže radši řekla, že na potrat půjde, že by „to“ v ní zabil. Jeden den jí volala sestra, že už to nevydrží, že má strach, že se bojí spát, že jí zabije, že už nemůže. Proto s matkou celou věc popostrčily tak, že byl obžalovaný nakonec vykázan. Přesně si nepamatuje, co byl ten impuls, většinou to bylo přes telefon. Co ví, tak jí obžalovaný mlátil a hlavně hodně řval před dětmi. Nadával jí, urážel. Není si úplně jistá, ale měl s ní před dětmi i „spát“.

43. Nebavily se spolu, jak často mají pohlavní styk a za jakých okolností. Říkala mu, že nechce, ale on si to udělal tak, aby to bylo. Ten den, kdy přijela poškozená od policie z výsledku, byly u matky a najednou někdo zazvonil. Mamka vylezla z okna a viděla pana [REDAKCE], přitom měl zákaz sestru kontaktovat. Volaly policii a on během chvilky utekl. Svědkyně byla informovaná o tom, že toto pan [REDAKCE] opakoval. Neví, kdo jí řekl, že byla sestra napadena, když byla u doktora, ale mělo to být tak, že malý syn nechtěl jít k otci, tak za to dostala [REDAKCE] ránu, po které se skácela. Možná se to stalo ještě jednou. Byla u dětského doktora v [REDAKCE], jmenuje se [REDAKCE]. Poškozená jí též říkala, že k ní obžalovaný přišel do bytu v [REDAKCE], ale víc k tomu neví.
44. Teď je u poškozené patrná velká změna, už nechodí se skloněnou hlavou, vypadá už „trošku normálně“. Byla opravdu zanedbaná, mastné vlasy, hlava dolů, hubená jak „lunt“, bylo vidět, že snad ani nejí. Tu zanedbanost měla několik let. Teď prý už vypadá dobře, je klidnější. Děti se prý zlepšily ve škole, jsou spokojenější. Dlouho se teď neviděly. Sestra se jí nesvěřila, že by mělo docházet mezi ní a panem [REDAKCE] k násilným pohlavním stykům. Jenom, že jí do toho svým způsobem tlačil. [REDAKCE] se ke svým dětem choval vždycky slušně. Sestra jí nikdy neřekla, že by to bylo jinak, jenom na [REDAKCE] byl trochu víc přísný. U ničeho osobně nebyla, nebyla s ní často, musela být odříznutá, ví, že v těchto situacích musí udělat první krok poškozená, ostatní se mohou snažit, jak chtějí, ale ona měla strach. Po vykázaní pana [REDAKCE] se konečně začaly se sestrou vídat, byť ne každý týden či měsíc. Teď vypadá jinak, upravila se, vypadá jako normální člověk, zařadila se do normálního života.
45. **Svědék** [REDAKCE] (č.l. 136- 138, 433 verte- 434 verte) vypovídal v hlavním líčení až poté, co byl předveden orgány policie. Ve výpovědi uvedl, že se svou tehdejší přítelkyní, paní [REDAKCE], a dětmi bydlel o patro výš nad bytem obžalovaného a poškozené v [REDAKCE]. Když obžalovaný neměl řidičský průkaz, tak poškozenou vozil na nákupy, k lékaři apod. Připustil, že měl s poškozenou poměr. Stýkali se při cestách na nákup jednou za týden, jednou za 14 dní. [REDAKCE] mu o soužití s jeho bratrancem nepovídala, jeho přítelkyně nemluvila o tom, že by se v bytě pod nimi něco dělo v době, kdy byl svědek v zaměstnání. Obžalovaný neměl námitky, když k nim poškozená chodila na návštěvy. Pak se obžalovaný dozvěděl, že má svědek spolu s poškozenou poměr, tak se odtud svědek z obav z obžalovaného odstěhoval k matce. Věděl, že obžalovaný bude dělat zle. Nechtěl nikomu ublížit. Že to udělal s tou [REDAKCE], to asi „nebyl při smyslech“, jak uvedl. S paní [REDAKCE] je v kontaktu, ale nežijí spolu. Mají tři děti. Čekal s paní [REDAKCE] dítě. Nevzpomíná si, kdy spolu měli naposledy pohlavní styk. Neví nic o okolnostech, za kterých přišla o dítě. O potratu něco ví, to říkala, že šla na potrat. Neví, kdy se tak rozhodla. S obžalovaným byl předtím téměř pořád, rozuměli si. Odešel tak rychle, protože věděl, že „bratránek bude vyvádět“. Zažil ho jednou, když „vyváděl“. Bylo to na diskotéce, s někým se tam popral, nechtěl to riskovat. [REDAKCE] měla asi obavy z pana [REDAKCE], něco svědkovi o tom říkala. Říkala, že se to dozvěděl, že z toho má strach. Neříkala mu, jak vypadalo její soužití s panem [REDAKCE]. On se to dozvěděl tak, že byl doma v [REDAKCE], [REDAKCE] mu napsala vzkaz na papírku, přinesl to její syn, že se to obžalovaný dozvěděl. Svědek hned ten den odešel, pak do měsíce odešla i jeho přítelkyně, paní [REDAKCE]. Nepamatuje si, kdy to bylo, protokol o předání bytu podepisoval dne 6. 6. v [REDAKCE], pan starosta tam byl za ním. V [REDAKCE] skončil také ze dne na den. Ano, byli s paní

domluvení, že se vezmou, plánovali to, měli to dohodnuté na úřadě, už si ale nepamatuje, kdy a kde to mělo být. Pak to ale celé zrušili (v další části výsledku uvedl, že to bylo domluveno v). neříkala, že by byla ze strany pana znásilňovaná, nestěžovala si, že by jí fyzicky ubližoval. Svědek se o její soukromí nezajímal. Antikoncepce neřešili. Není si jist, že dítě bylo jeho, ale říkala, že to asi jeho je.

46. Když byl pak svědek dotazován, kdy se dozvěděl o tom, že je poškozená gravidní, odpovídal rozporně. Nejdříve totiž vypověděl, že si nevzpomíná, za jak dlouho poté, co se dozvěděl, že je těhotná, se odstěhoval. mu volal do práce a říkal, ať domů nejezdí, že ho zkope do krve, tak už tam nejel. Vůbec neví, co přimělo paní, že šla na potrat. Potom už s ní v žádném kontaktu nebyl. Když přišel lístek, že to ví, tak se sebral, odešel, a už s ní nemluvil. Následně však (během pěti minut) vypověděl, že se dozvěděl o těhotenství poškozené telefonicky poté, co byl odstěhovaný. Když dostal papír, že se dozvěděl, že jsou spolu, tak v té době ještě nevěděl, že je těhotná. Dozvěděl se to asi po týdnu, po 14 dnech, co byl odstěhovaný. To už asi byla přítelkyně taky odstěhovaná. Dozvěděl se to po telefonu, paní telefonovala z mobilu své mámy. Říkala, že je těhotná, že je to jeho, že bude na dítě platit výživné. Pak se svědek dozvěděl, že „to dala pryč“. Ptala se ho, jestli tam přijde. On jí řekl, že ne, že nechce mít nic s obžalovaným, a od té doby se neviděli. Na nákupy jezdili od té doby, co neměl řidičský průkaz (pozn.- ode dne 11. března 2017, viz níže), neví, kdy to bylo (ale přitom na začátku výpovědi hovořil o tom, že vztah s poškozenou udržoval asi 5 až 6 měsíců, pak upřesňoval, že od Vánoc roku 2016). Ten den, co dostal ten papírek, se sbalil a odešel. Do práce pak chodil ještě asi týden, odešel „na dohodu“. Přítelkyně se to pak dozvěděla od něj, ta vycházela s paní dobře. Se svatbou s poškozenou to myslel vážně.
47. Dlužno podotknout, že výpověď tohoto svědka se vyznačuje velkou vyhýbavostí a sdělováním informací, které jsou vzápětí relativizovány či popírány dalším sdělením, takže je pro rozhodnutí jen velmi obtížně použitelná. Ostatně podobné, i když v menší míře, je patrné i ve výpovědi svědkyně . V některých informacích zjevně přehání i svědkyně . U těchto dvou svědkyň je však patrné, že se shodují s poškozenou v základních sděleních o jejím soužití s obžalovaným a je zřejmě výsledkem jejich naturelu, že své sdělení v některých ohledech poněkud zveličují. Na druhou stranu se jim nedá upřít jistá snaha o objektivní výpověď o obžalovaném, a to zejména v těch částech, kdy vypovídají o jeho dobrém vztahu k dětem. U svědka pak nejvíce informací důležitých pro rozhodnutí přináší to, že v podstatě vzápětí po tom, co se dozvěděl, že obžalovaný o jeho vztahu s poškozenou ví, opustil nejen ji, ale i místo tehdejšího bydliště. To nejlépe svědčí o jeho povaze i povaze jeho vztahu k poškozené, který stěží lze považovat za upřímný. Třebaže s ní údajně chtěl uzavřít sňatek, poškozenou v bytě s obžalovaným bez problémů nechal, i když věděl, jaké „natury“ je obžalovaný a proto se sám obával o svůj život či minimálně zdraví. To je pro rozhodnutí ve věci asi ta nejpodstatnější informace plynoucí z jeho jinak rozporuplné výpovědi.
48. **Poškozená** (č.l. 99 - 104, 358 – 364) vypovídala velmi obsáhle o svém soužití s obžalovaným, které začalo už v jejích letech. Problémy, které vedly k užívání násilí z jeho strany, pak situuje do roku 2009 až 2010, kdy se od matky přestěhovali na za , kde občas dostala nějakou facku, a to proto, že obžalovaný byl nějak více agresivní, měl poměr s jinou ženou, která bydlela v sousedství. Pak se přestěhovali do , kde je i jeho rodina. Tam mu začalo vadit úplně všechno, strašně moc žártil, kvůli tomu nechodila ani ven, mlátil ji, i když čekala čtvrté dítě, . Pak už to nemohla vydržet, a proto požádala svoji matku o vyřízení azylového domu, což se stalo a ona se chvíli před porodem přestěhovala do azylového domu v . Obžalovaný na ni žártil až tak, že nemohla jezdit na gynekologické kontroly v těhotenství. Byla mlácena i před staršími dětmi a , ty plakaly.

Poté, co se přestěhovala do azylového domu, byl stanoven soudní dohled. Obžalovaný záhy zjistil, kde bydlí, takže krátce po porodu se přestěhovali zpátky k němu. Šlo o to, že děti ho stále chtěly vidět. Po opětovném sestěhování byl vztah lepší. On sliboval, že se k ní bude chovat už slušně, skutečně se to asi na rok zlepšilo. Potom se přestěhovali do [REDAKCE], chování obžalovaného k ní bylo v [REDAKCE] lepší, občas na ni zakřičel, jednou jí tam snad dal i facku, to když čekala syna [REDAKCE], ale nebylo to takové, jako dřív. To násilí bylo v jejich soužití později pořád, ze „sociálky“ k nim jezdili ze začátku často, ale potom, když asi viděli, že jim poškozená nic neříká, tak tam jezdili méně. Pravdou ale je, že většinou byl u jejich návštěv i obžalovaný. Obžalovaný pracoval jednak pro obec, jednak v družstvu, problémy nastaly v okamžiku, kdy přišel o řidičský průkaz (pozn.- věc Okresního soudu v [REDAKCE], sp.zn. [REDAKCE], , přechín ohrožení pod vlivem návykové látky, zde THC, řídil motorové vozidlo dne 25.10.2016, řidičský průkaz mu nebyl zadržán, právní moc rozhodnutí dne 11.3.2017, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu do 11.3.2018- viz **přílohový spis**). To mu opět začalo všechno vadit, začal jí mlátit před dětmi, vyčítat jí, že má kvůli ní zničený život, ale přitom si za to mohl sám, protože řídil pod vlivem marihuany. Vyčítal jí, že jí z jeho peněz, tak proto třeba týden raději nejedla, aby měla pro děti. Mluvil na ní sprostě. Vadilo mu i jenom to, že se podívala na televizi, na jiného muže. Pak už to nevydržela, byla mu nevěrná s [REDAKCE], řekla mu, že s ním nechce být, že odejde pryč, ale pak ji začal hrozně mlátit, a to i v situaci, kdy držela v náručí syna [REDAKCE]. Nikam nesměla chodit, neměla žádnou kamarádku, když vyšli ven, tak pouze s ním. Jednou jí mlátil tak, že si před něj stoupl syn [REDAKCE], začal mu říkat „nech toho, vždyť ji zabiješ“, potom dal facku i synovi. Řval na ni doma i venku. Když jí mlátil, dělo se to i před dětmi, ty plakaly. S [REDAKCE] jednou hodil na postel jak s kusem hadru. Obžalovaný křičel, že ji zabije i v okamžiku, kdy tam byla její matka [REDAKCE]. [REDAKCE], se kterým měla poměr, jí též nepomohl. Když mu obžalovaný řekl, že ho zabije, tak se [REDAKCE] sebral a se svou přítelkyní odjeli. Poměr s ním měla v okamžiku, kdy ji jednou nebo dvakrát vezl do nemocnice (lékařská vyšetření – viz **zprávy nemocnice** na č.l. 370-375). Poškozená se svěřila panu [REDAKCE] s tím, co prožívá, ten věděl, jaký obžalovaný je doopravdy, je jeho bratranec, ale asi nepočítal s tím, že to obžalovanému poškozená řekne. Když obžalovanému poškozená říkala, že mu je nevěrná s panem [REDAKCE], těhotná nebyla. Byla v té době na gynekologii, kde jí řekli, že „tam“ nic není, měla ale podezření. Otěhotněla až po nějaké době, připadalo jí, že jí [REDAKCE] jenom využil. Ona otěhotněla až v květnu a 9. června šla na interrupci. Dítě musela zabít, ačkoli to udělat nechtěla. Pohlavní styk, který vedl k početí, nebyl dobrovolný, stále obžalovanému říkala, že s ním spát nechce, ale ze strachu to udělala. Na sociálce řekla, že si není jistá, kdo je otcem, ale pak jim řekla, že to těžko může být dítě svědka [REDAKCE], když už tam dávno nebyl. Neví, proč jim to říkala. Ona sama je přesvědčena o tom, že to bylo dítě nikoli pana [REDAKCE], ale obžalovaného. V každém případě jim řekla všechno, i o tom [REDAKCE].

49. V době, kdy byla těhotná naposled, tak jí dal třikrát pěstí do břicha, byla mlácena. Ze začátku si říkala, že už s ním žádné dítě mít nechce, ale pak si řekla, že ho pryč nedá, ať jde pryč on sám, že s ním být nechce. On ji však začal přemlouvat, aby si dítě nechala vzít. Když nakonec souhlasila, tak s ní jel až na gynekologii. Zárok zaplatila ona sama, ačkoli obžalovaný sliboval, že to zaplatí. Vzala na to peníze z mateřské. Dala mu lékařskou zprávu o tom, že interrupci postoupila, stejně jí nevěřil. Protože jí po zákroku nebylo dobře (přitom jí obžalovaný nechtěl pouštět na kontroly), požádala svoji matku o to, aby zařídila jeho vykazání, aby podala trestní oznámení. Nakonec přijela policie a skutečně byl vykazán. (pozn.- *při spontánním líčení těchto událostí svědkyně plakala*). Obžalovaného se bojí, je to hnusný člověk, úplně jí psychicky zničil. Zpočátku nespala, nejedla, nyní konečně může začít svobodně žít, s dětmi jít ven. Má přítele, který se k ní chová slušně. Obžalovaný po tu dobu, co je vykazán z domu, třikrát vykopl dveře, které ještě nebyly pořádně spraveny, bojí se, že se mu něco pohne v hlavě a přijde ji zmlátit. Je pravdou, že obžalovaný peníze buď poslal po sestře, nebo nakoupil jídlo, něco pro děti.

50. Popsala dále, jak jednou přijela jeho sestra, ona ji pustila dovnitř, ale obžalovaný byl se sestrou, využil této skutečnosti a vnikl dovnitř, začal na ni křičet. Teprve, když řekla, že zavolá policii, že tam nemá co dělat, že má zákaz, tak odešel pryč. Poté, co bylo obžalovanému uloženo vykazání a tento se s nimi nesměl stýkat, se dcera [REDACTED] ptala, proč ještě je svědkyně s obžalovaným. Děti už ho potom nechtěly vidět. To se projevilo i v době, kdy měl zákaz styku s nimi, a přesto vstoupil do bytu, kde byly i děti. Ty seděly na posteli a k otci ani nešly. Ještě než policie přijela, tak obžalovaný byt opustil. Od té doby ho moc neviděla, jen snad ještě po [REDACTED].
51. Co se jejího aktuálního zdravotního stavu týče, tak přemýšlela, že by šla k psychologovi pro léky, ale na druhou stranu si zase říká, že nemůže, neboť má děti, sociálka by si myslela, že je nějaký blázen, že bere prášky. Interrupce ji „hodila na dno“. Pořád není úplně psychicky v pořádku, je náladová, nespí, pak neví, všechno si strašně moc bere, je citlivá, vybavuje se jí to, co se stalo, kolikrát o tom ani nemluví. Třeba sedí a z ničeho nic se jí vybaví, co se dělo. Jak ji mlátil u linky, jak měla malého, jak jí mačkal tváře a malý přitom v náručí plakal. Jednalo se o [REDACTED], se kterým pak obžalovaný hodil. Nedá se na to zapomenout, i když by chtěla. Děti má ráda, bylo jí hrozně psychicky, nenáviděla ho v tu chvíli. Když se vrátila z nemocnice, nespala, nejedla, měla horečky, nešla ani na kontrolu, protože ji tam nechtěl odvézt. Nic ji nebavilo. Podporovaly ji děti, ale jeho nenáviděla. Nikdy si nemyslela, že sebere odvalu, aby šla podat trestní oznámení na obžalovaného. Pohnuly ji k tomu hlavně děti, když hodil obžalovaný s [REDACTED], když ji bil fackami do obličeje a přitom měl malý hlavu těsně vedle ní a nedovolil jí, aby ho položila. Ze začátku se bála, že obžalovaný „vlítne“ do bytu, začne ji mlátit, až ji umlátí. Nynější přítel pan [REDACTED] chodí do práce, stará se o děti, ty ho mají rády, ale stačí, aby na ni jenom trochu zvýšil hlas (a nemusí to myslet špatně) a hned si to bere. Je citlivá, začne brečet.
52. Pokud jde o děti, tak první tři chtěla. V případě [REDACTED] a [REDACTED] se obžalovaný nezeptal, jestli děti chce a přesto jí je „udělal“. Zneužíval toho, že nemůže mít hormonální antikoncepci kvůli problémům se srážlivostí krve, nepoužil jiné antikoncepční prostředky, přitom věděl, že „jí stačí málo a je hned těhotná“. Hlavně nechtěl, aby šla do práce. Vždycky, když viděl, že se blíží konec mateřské, tak jí „udělal“ dítě. Jednu mu byla nevěrná a řekla mu to. Opakovaně jí rozbíjel telefon, nepustil ji z bytu, věděl, že bez dětí nikam neodejde. Co se týče různých zranění, která utrpěla v průběhu těch let, tak měla zraněnou ruku, měla modřinu, ale nemohla na rentgen, protože byla těhotná. Většinou měla modřiny po obličeji, na nohách, měla je i na zádech.
53. Obžalovaný celých 17 let soužití tvrdil, že mu je nevěrná, přitom byla věčně doma. Během května a začátku června 2017 po ní žádný pohlavní styk nepožadoval, ona tomu byla ráda. Z její strany iniciativa k pohlavnímu styku nepřicházela. Nechtěla mu vyhovět stran jedné sexuální praktiky, výsledkem bylo to, že jí zbil. Vyčítal jí, že „spí“ s jinými, do toho ji mlátil, když odmítala pohlavní styk, nakonec raději svolila. Když byla zraněná na ruce, tak lékařům neřekla, jak se jí to stalo, protože obžalovaný s ní byl v ordinaci a ona se bála, že by ji zmlátil. Když čekala [REDACTED], obžalovaný do ní kopal, až měl sám nateklou nohu. Protože o první dítě, které čekala, přišla spontánním potratem, říkala si, že to poslední nemůže zabít, ale nakonec svolila. Na interrupci dobrovolně nešla. Obžalovaný řekl, že ho to nezajímá, že to dítě zabije on nebo ona, že dostane „kopačku“ do břicha, aby potratila. Potrat zaplatila z mateřské, kterou 9. 6. 2017 zrovna pobírala. Do [REDACTED] je odvezl kamarád [REDACTED]. Popsala napadení, kdy jí začala téct krev z hlavy, bylo jí špatně. Její hlavou praštil o plastový díl v kuchyni, ten je rozbitý do současnosti. Měla také rozbitý nos. V [REDACTED] jí dal pěstí do nosu, ani nemohla jít k doktorovi (pozn.- lékařská zpráva z 11. 10. 2017 však hovoří o fraktuře nosních kůstek, bez toho, jak k ní poškozená přišla a bez toho, že by bylo takové jednání kladeno obžalovanému za vinu- viz dále), muselo se to zahojit samo. Když ji mlátil, tak modřiny

měla spíš po těle. Když dávala trestní oznámení, měla je na obličejí, na rukách, nohách (viz **fotografie** na č.l. 40-41). Ty se jí nedělají snadno, spíše se déle hojí a jsou strašně dlouho vidět.

54. Pohlavní styk spolu měli naposledy v srpnu 2017, pár dní předtím, než dávala trestní oznámení. Tehdy přišel obžalovaný z práce domů, chtěl po ní pohlavní styk, ona se bránila, nechtěla ho. Odmítala „to“ slovně, ale stejně na ni šel. K pohlavnímu styku došlo, popsala, že jí začal nadávat do všech možných vulgárních označení, vstal, křičel, pak si lehl zpátky, říkal, že ho nezajímá, že když může „dát“ [REDAKCE], tak může „dát“ i jemu. Začal jí svlékat, ona mu řekla, ať jí nechá. Snažila se obžalovaného držet za krk, odstrkovala ho, on chytil ji pod krkem. Na nic se jí neptal. Pak se ho snažila odkopnout, ale opět se jí to nepodařilo a pak si uvědomila, že když mu nebude „po vůli“, tak jí stejně zmlátí, proto se přestala bránit. Je přesvědčená, že bylo ze strany obžalovaného schválností, že [REDAKCE]. Věděl, že má strach z otěhotnění, ale udělal to a pak si šel v klidu spát. Ona z toho byla úplně psychicky zničená. Pokaždé, když „to“ udělal, tak byla hned těhotná, jemu to bylo jedno. Předposlední styk byl v dubnu, kdy otěhotněla a pak šla na potrat, tohle bylo v srpnu. Jestli bylo něco mezi tím, neví, ale nesahal na ni. Po interrupci měla „šestinedělí“, vysoké horečky, bylo jí velmi špatně, pořád ležela. Pokud je v obžalobě napsáno, že se skutek měl udát dne 4. 8. 2017 kolem půl dvanácté v noci, tak to odpovídá. Bylo to po jedenácté hodině, pátek nebo sobota, ví, že venku hrála hudba na parketě, ale datum už neví. Trestní oznámení podala její matka, protože ona neměla jak. Se současným přítelem panem [REDAKCE] probíhá pohlavní život normálně, bez problémů. Ještě v současné době se však bojí, když jde pan [REDAKCE] na noční směnu.
55. Potvrdila, že obdržela od obžalovaného celou řadu SMS zpráv, některé z nich si policisté ofotili. Obžalovaný jí nenapsal žádné výhrůžné psaní, které by si schovávala. Zkoušel to jinak. Psal, že bude lepší, a to velmi často, dokonce ji požádal i o ruku, na což řekla, že odmítá. Jednání obžalovaného ji v minulosti dovedlo až do situace, že měla pocit, že už to nevydrží, kolikrát přemýšlela, že by se zabila sama, ale neudělala to kvůli dětem. Když byla v komunikaci s pracovníci OSPOD, tak jí nenapadlo napsat na papír, že má problém s obžalovaným, nenapadlo jí ani dát dopis dětem, aby ho hodily do schránky. Jenom přemýšlela, jak pryč a jak obžalovaného dostat pryč.
56. Potom poškozená k výzvě soudu komentovala záznamy pracovníků OSPOD o kontaktech s ní, z nichž vyplývá, že jim sama sdělila, že obžalovaný není otcem dítěte, které čeká. K tomu uvedla, že jim to řekla proto, že to chtěl obžalovaný [REDAKCE], který jí měl říct, že si nebude dělat po celém [REDAKCE] ostudu, že i když to bude jeho, tak si všichni budou myslet, že to jeho není. Ona mu na to řekla, že s ním nechce být, že si to dítě sama může nechat. Dne 25. 5. 2017 sdělila pracovníkům OSPODu, že je těhotná, ale nic víc jim k tomu neřekala. Jestliže je v zápisu pracovníků OSPODu uvedeno, že po oznámení [REDAKCE], že je asi těhotná, s ní vztah ukončil a vrátil se ke své partnerce (což je zapsáno k datu 22. 5. 2017), pak k tomu uvedla, že ten vztah ukončili už nějakou dobu předtím, kdy tam už [REDAKCE] nebydlel. Připustila, že řekla [REDAKCE], že je asi těhotná, ale důvodem rozchodu nebylo její těhotenství. Tím bylo to, že řekla panu [REDAKCE], že je mu nevěrná a [REDAKCE] se hned ten den sebral a odjel. Pak mu psala zprávu, že je asi těhotná, že si ale není jistá, že bude muset jít na gynekologii a řekla mu, že pokud ano, tak „to asi dá pryč“, ale na gynekologii šla a těhotná nebyla.
57. Co se týče popisu okolností, za kterých poškozená měla sdělovat, kdy a zda vůbec půjde na interrupci, nutno podotknout, že vysvětlení svědkyně nevyznívá zcela přesvědčivě. Obdobné je to i s některými dalšími informacemi, jako například počtem pohlavních styků se svědkem [REDAKCE]. Poškozená hovoří o tom, že se to stalo jednou či dvakrát při cestě k lékařskému ošetření, ale svědek sám hovoří o delší dobu trvajícím vztahu cca od poloviny měsíce prosince 2016 (byť tuto informaci relativizuje, jak je uvedeno výše, tak, že se tak mělo dít až v době, kdy poškozenou vozil automobilem poté, co obžalovaný přišel o řidičské oprávnění, což je březen 2017). To, že se poškozená dostavila na lékařské ošetření do Nemocnice [REDAKCE], je prokazováno lékařskými zprávami. Do uvedeného období spadá zpráva gynekologické

pohotovosti ze **dne 31.3.2017** v 19:25 hodin (č.l. 373), podle níž si poškozená stěžuje na bolesti v podbřišku se závěrem, že se jedná o bolesti okolo ovulace. Jistě si lze představit situaci, kdy si poškozená takové problémy vymyslela, aby mohla se svědkem [redacted] jet do nemocnice, protože ve zprávě je zmínka o mobilním telefonu paní [redacted], družky svědka [redacted], nikoli mobilním telefonu obžalovaného, kam má být podána zpráva o výsledku odběrů. Charakter potíží pak nenasvědčuje tomu, že by šlo o nějaký akutní, těžko zvladatelný stav. Bolesti, s nimiž k lékaři šla, trvaly dle zprávy asi týden. Přitom na pravidelné gynekologické kontroly nechodila, jinak by jí to nebylo ve zprávě doporučováno. V každém případě k datu vyšetření gravidní nebyla.

58. Soud tak činí závěr, že poškozená se v některých okamžicích snaží stavět sama sebe do lepšího světla a naopak některé záležitosti týkající se obžalovaného mírně zveličovat. Na druhou stranu však není sporu o pravdivosti základu těchto sdělení, neboť to potvrzují i výpovědi sousedů a dalších svědků. Tím má soud na mysli zejména matku a sestru poškozené, byť i u nich bylo konstatováno jisté zveličování událostí, které však, dle jeho mínění, mají **reálný podklad**, protože jsou potvrzovány i důkazy objektivní povahy. O násilném vztahu k poškozené ze strany obžalovaného pak soud nezískal informace pouze od poškozené a její matky a sestry, ale též od nezletilých dětí, a hlavně sousedů a z lékařských zpráv. Také fotografie z ohledání těla poškozené zobrazující odbarvující se hematomy na různých částech těla, včetně hlavy, svědčí pro závěr o použití násilí proti poškozené, kteréžto potvrzují též zprávy z nemocnice o poranění ruky (i zde poškozená zřejmě zveličuje své problémy, neboť není z **lékařské zprávy** na č.l. 43 spíše zřejmé, že by došlo k fraktuře kosti, navíc RTG vyšetření bylo provedeno, ačkoli poškozená tvrdí opak). O jejím napadení v průběhu posledního těhotenství pak vypovídá i lékařská zpráva na č.l. 45 ze dne 18. 4. 2017, která zmiňuje, že dne 16. 4. 2017 byla jmenovaná na pohotovosti s bolestí na hrudi od chování dítěte. Je konstatováno, že měří 160 cm, váží 50 kg, aplikována analgetika. Závěr je, že je odvezena přítelem (nabízí se otázka kým, protože obžalovaný v té době již neměl řídičské oprávnění).
59. Co se pak týče setkání s obžalovaným v [redacted] po vykázání ze společného obydlí, který je zaznamenán v úředním záznamu policie i sdělení svědkyně [redacted], k tomu uvedla, že se s obžalovaným potkala jednou, když šla s dětmi do bufetu. Ten s ní potom všude chodil, ale nešel již do bytu. Byly pouze dva případy, kdy k ní do bytu šel, a to v době, kdy byla u své matky v [redacted] a pak v [redacted]. Návrh na prodloužení vykázání nesepisovala sama, byl sepsán po telefonu s intervenčním centrem v [redacted]. Neví už, jakým způsobem návrh podepsala (to se stalo na OSPOD v [redacted], jak plyne z výpovědi svědkyně [redacted]).
60. Ve věci byly opatřeny celkem čtyři znalecké posudky, dva týkající se **osoby obžalovaného**, a sice z oboru zdravotnictví, odvětví **psychiatrie a sexuologie MUDr. Jiřího Hrdličky** (č.l. 214 – 223) a znalecký posudek znalce **PhDr. Libora Pytle z oboru školství a kultura, odvětví psychologie** (č.l. 228 – 240). Znalci ve svých závěrech znaleckých posudků, které přednesli i v rámci hlavního líčení (č.l. 355 -358 verte). Učinili následující závěry. Znalec psychiatr MUDr. Hrdlička uzavřel, že obžalovaný netrpí ani v době, kdy se měl dopouštět trestné činnosti, netrpěl duševní chorobou ve smyslu psychózy, nebyla u něj zjištěna ani žádná sexuální deviace. Jeho osobnost se jeví jako méně složitě strukturovaná bez známek poruchy. Nebyl prokázán sklon k užívání návykových látek, byl schopen plně rozpoznat protiprávnost svého jednání a jednání ovládat. Pobyť na svobodě není z medicínského hlediska zvýšeně nebezpečný, obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení.
61. Co se psychologického posudku týče, tak závěry jsou takové, že struktura intelektu obžalovaného plně odpovídá hodnotám jeho referenční skupiny, kterou v daném případě jsou jedinci [redacted] pobývající na [redacted] v okrese [redacted]. Rozumové schopnosti obžalovaného jsou ve srovnání se stejně starou populací v pásmu průměru, míra intelektu je IQ 96. Jeho osobnost není složitě strukturovaná, rozhodné dopady z období

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.

dětství, puberty i adolescence nepřekračující jakékoli náznaky poruch osobnosti, úroveň a ovládnutí agresivity přiměřeně zvládané, možnost projevů se zvýšenou impulsivitou, v reakci na zátěžové situace momentálně převládá obranná forma stažení se. V ostatních oblastech obranný mechanismus racionalizace. Postoje posuzovaného jsou obvyklé, životní styl je v základních rysech standardní a společensky nevybočující, morálka odpovídá hrubému skóre populace, s přihlédnutím k jeho sociálnímu zázemí i k vývojovým trendům ovlivňovaným celospolečenskými postoji je běžná. Hodnotová orientace není narušena. Dynamika vztahu odpovídala dle sdělení obviněného od zamilovanosti od ■■■ let věku poškozené po následné soužití a naplňování rodinných vztahů až po vznik neshod a prosazovaného podezřívání, kdy byly projevy žárlivosti, majetnické sklony, až po impulsivní vynucování si pozornosti (poslušnosti), v současné době patrné odeznění majetnických pudů a zaměření na možné, alespoň částečné ovlivnění či setkávání se s dětmi. Na základě působení racionality i ve formě hrozícího trestu se pak dostává vztah obžalovaného k poškozené do stavu lhostejnosti. Z psychologického hlediska dominuje pro spáchaný čin motiv vlastnění druhého člověka, obava z jeho ztráty a ztráty vlivu nad ním, v tomto případě svázaného rodinně i v principu péče o všechny děti. Co se možné **resocializace** týká, pak znalec uzavírá, že pokud postoj obžalovaného budou neměnné a nedojde k žádným zásadním narušujícím vlivům, pak je její míra velice vysoká a je možné k ní jako k takové přihlídnout.

62. Důležitým důkazem nejen z pohledu objasňování maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. řádu, ale i vztahu obžalovaného k poškozené, jsou zajištěné **sms zprávy**, které poškozené obžalovaný posílal. Jsou vyfotografovány na *č.l. 11 – 28 spisu*, pocházejí dle úředního záznamu vysvětlujícího datum na zprávách zobrazených ze 6. a 7. 9. 2017, jedna zpráva operátora pak pochází ještě z 8. 9. 2017. Obžalovaný v nich píše o tom, že ho všechno mrzí, že se s poškozenou špatně chápali, miluje ji i děti. Utvrdzuje se v tom, že byl navždy ten první a z celého srdce ji miluje. Nechce jí ubližovat, chce jí *milovat až do smrti*. Věř *v pouto lásky a věrnosti*, že budou stát při sobě. Nabádá ji, aby nevěřila lidem okolo sebe a myslela dopředu. Prosí ji, aby mu byla věrná a první zprávu končí slovy: „■■■■ ser na chlapi radši“. Další zpráva hovoří o tom, že je obžalovanému velmi smutno po poškozené a dětech, a pokračuje: „... *neopoustej me prosím navždy spolu miluji vas ted sem v praci každý den a sem ti verny navždy už miluji te*“. Telefonní operátor pak zaslal poškozené na tento telefon zprávu, že se odesílatel pokoušel dne 6. 9. 2017 v 08:20 hodin jeden krát telefonovat. V 10:19 hodin téhož dne píše, že ho poškozená musí pochopit, musí si navzájem odpustit a začít od začátku a „... *s bohem a laskou a věrností musíme oba dva ze sebe vyhnat dabra...*“. Následující den v 9:55 hodin píše obžalovaný další zprávu, v níž slíbuj, že se změní, nechce o ni ani děti už nikdy přijít, moc se modlí, aby si odpustili, už nechce dělat chyby. Píše, že má tu nejlepší ženskou na světě a končí: „... *prosim te ■■■■ lasko moje bud ma žena a nikoho jiného ja sem jen tvůj miluji te a miluji nase super deticky drzet při sobe navždy a mir už lasko tvuj ■■■■*“. Dne 7. 9. 2017 v 17:01 hodin napsal obžalovaný poškozené další zprávu, v níž píše, že ho všechno moc mrzí, už nechce zklamat a prosí ji, aby mu odpustila „... *za to zle...*“. Opakuje, že miluje poškozenou a děti nadevše a končí zprávu slovy: „... *a bud mi prosim verna žena moje opatrujte se mi vsichni myslim na vas ■■■■ a tata*“. Dne 8. 9. 2017 se jí dle zprávy operátora ve 13:32 hodin snažil obžalovaný dovolat.
63. Soud je přesvědčen, že i z těchto autentických projevů obžalovaného jasně vyplývá jeho vztah k poškozené. Na jednu stranu opakovaně vyjadřuje lásku k ní i dětem, ale vždy neopomene zdůraznit, aby mu byla věrná. Zcela to pak koresponduje se zjištěními znalců MUDr. Hrdličky a Mgr. Pytle o osobnostním ustrojení obžalovaného a jeho až majetnickém vztahu k poškozené. Je navíc zcela zřejmé i to, že si i obžalovaný uvědomoval, že se něčeho zlého vůči poškozené dopustil, ale jedním dechem neopomenul zdůraznit, že to byla i ona, kdo se vůči němu provinil.
64. Pokud pak jde o **osobu poškozené**, i tato byla podrobena zkoumání znalcem z **oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Davidem Neubauerem (č.l. 197 – 209)** a znalcem **PhDr. Jaroslavem Veselým**, kterýžto působí jako znalec v oboru zdravotnictví, zdravotnická

odvětví různá, specializace **klinická psychologie**, jenž také vypracoval svůj znalecký posudek v písemné podobě, která je založena ve spisu na *č.l. 188 – 193*. Psycholog v osobě poškozené shledal značně **podprůměrné rozumové schopnosti**, nicméně natolik rozvinuté, že umožňují chápání skutečností, stejně tak i paměťové schopnosti nejsou podprůměrné, ale umožňují reprodukci prožitých skutečností, přičemž u ní **nebyly zjištěny sklony ke konfabulaci**. Osobnost poškozené [REDAKCE] je jednoduše strukturovaná, méně vyzrálá, přecitlivělá, styl jejího myšlení a chování odpovídá nižší vývojové úrovni, než je její fyzický věk. **Nezralost osobnosti lehce snižuje její obecnou věrohodnost, ale z pohledu specifické věrohodnosti je možno poškozenou považovat za věrohodnou**. Nebyly u ní zjištěny rysy zvýšené sugestibility. Vztah obžalovaného a poškozené byl zpočátku nekonfliktní, později napjatý, v současné době má poškozená z obžalovaného strach. Byl u ní **neúplně vyjádřen syndrom týrané osoby**, který v mírnější podobě přetrvává do současné doby, protože byla obětí domácího násilí především v druhé polovině roku 2012 až do ledna 2013 a od dubna 2017 do 11. 8. 2017, kdy byl obžalovaný z bytu vykázán. Její výpověď popisující domácí násilí v těchto obdobích je věrohodná a **některé znaky syndromu týrané osoby** se u ní rozvinuly na základě jednání obžalovaného právě v těchto obdobích.

65. Znalec psychiatr po vyšetření poškozené konstatoval, že v době páchaní trestného činu poškozená žádnou duševní poruchou či chorobou netrpěla, v současné době však trpí **posttraumatickou stresovou poruchou střední závažnosti**, jejímiž projevy jsou úzkostné napětí a pohotovost k úlekovým reakcím, nechtěné vybavování psychotraumatických vzpomínek na agresivní jednání obviněného, zvýšená podrážděnost, tendence vyhýbat se situacím připomínajícím stres, narušení spánku a úzkostný obsah snů zahrnující i útržky výjevů předmětného jednání obžalovaného. **Prognóza je nejistá**, příznaky přetrvávají, porucha neovlivňuje její schopnost správně vnímat a vypovídat, ani tuto schopnost podstatně nesnižuje. Jedná se o **dlouhodobou** poruchu, která se po oddálení hrozivých podmínek obvykle zlepšuje postupně a odeznívá v řádu měsíců. V horizontu jednoho roku zpravidla dochází k úplné sanaci. V daném případě k tomu však nedošlo, stesky, které poškozená v současné době manifestuje, naznačují, že **posttraumatická stresová porucha u ní i nadále trvá**. Traumatizujícím zážitkem, který byl podle názoru znalce příčinou manifestace posttraumatické stresové poruchy, bylo **napadení ranami pěstí v době těhotenství, vyhrožování zabitím plodu kopnutím**, což byl hrubý nátlak, který ji přiměl k nedobrovolnému umělému přerušení těhotenství na počátku června 2017. I předchozí traumatizující zážitky jako bití, škrcení, znásilnění se spolupodílely na důsledcích psychotraumatu v tom smyslu, že jsou součástí vybavovaných nechtěných vzpomínek, tzv. ruminací a úzkostňujících snových obsahů. Tato porucha nasedla na psychotrauma s obvyklou latencí, je manifestní po vykázání obžalovaného a trvá dosud s důsledky především o psychické rovině. Sociálně to poškozenou omezuje v tom smyslu, že stěžuje její další vztahovou readaptaci. Posttraumatická stresová porucha se u poškozené vyvinula **v důsledku předmětného jednání jejího druhá**, které nezanechalo jiné následky na zdraví poškozené či jiná omezení obvyklého způsobu života, než ta, která znalec popsal.
66. V rámci hlavního líčení **znalci MUDr. Neubauer a PhDr. Veselý na č.l. 346 verte – 350** rozvedli závěry svých znaleckých posudků. Potvrdili, že považují výpověď poškozené o soužití s obžalovaným za věrohodnou. K dotazům týkajícím se **neúplně vyjádřeného syndromu týrané osoby** uvedl PhDr. Veselý, že **kromě naučené bezmocnosti a posttraumatické stresové poruchy jsou ještě součástí tohoto syndromu sebezničující tendence**, kdy týraná osoba bere vinu za to, co se doma děje, na sebe, **omlouvá agresora, popírá, že by byla obětí. Jednání agresora vnímá tak, že si je zasloužila**. Z toho pak plyne neschopnost reálného zhodnocení situace. **To v případě poškozené přítomno nebylo**. Oba znalci se shodli na tom, že **nejhorší byla pro poškozenou situace v roce 2017**, kdy docházelo k intenzivnímu fyzickému napadání, a to zejména **v souvislosti s jejím tehdejším těhotenstvím a útokem**

obžalovaného též vůči plodu, nejenom vůči její osobě. To je to, co ve výsledku vedlo ke vzniku posttraumatické stresové poruchy, která nasedla na dřívější nedobré zacházení ze strany obžalovaného. V této situaci také **nevěra poškozené s panem [REDAKCE] byla spíše zoufalým pokusem o vymanění se ze vztahu s obžalovaným [REDAKCE]**, než cokoliv jiného. To, že trestní oznámení podávala za poškozenou matka, je vyjádřením jisté **dětinskosti** v jednání poškozené, která se i v minulosti opakovaně opírala o matku, například tato zařídila azylový dům v roce 2013. V každém případě vykázaní obžalovaného bylo u poškozené spojeno s velkou úlevou. **Jistá izolace poškozené obžalovaným byla součástí jednání obžalovaného již od počátku soužití s poškozenou. Vynucování sexuálních styků z jeho strany bylo zřejmě přítomno již dříve, masivní, častá agrese byla pak zjevná v okamžiku, kdy sdělila poškozená, že byla s panem [REDAKCE] obžalovanému nevěrná.** Známky posttraumatické stresové poruchy přitom nebyly zjištěny dříve, než s určitou latencí po fyzickém napadání v roce 2017.

67. Co se **znásilnění na počátku srpna 2017** týká, toto dle znalců nebylo tím důvodem, pro nějž se manifestovala posttraumatická stresová porucha, byť je součástí denních i nočních snů a má vliv na obsah těchto snů a emoční doprovod, tzn. strach. Posttraumatická stresová porucha nespočívá v tom, že se opakuje jeden sen, ale tuto poruchu zpravidla spouští jeden traumatický zážitek a po určité latenci se začnou objevovat v plné síle všechny symptomy, do nichž se pak promítají další traumatické zážitky. Pokud pak jde o dopady posttraumatické stresové poruchy na běžné prožívání, pak tyto jsou různé. Někdy je špatný psychický stav poškozeného důvodem k tomu, že se například špatně vyspí a potom o to hůře prožívá každý běžný den, jindy je více úlekový, takže se lekne při každém podezřelém zvuku. V takovémto stavu nárazově stresující skutečnost, jako je například předvolání k soudu, vede k tomu, že dotyčný se úplně psychicky zhroutí.
68. Co se týče například prožívání vniknutí obžalovaného do poškozenou obývaného bytu, které nebylo provázeno z její strany nějakým jednoznačným odporem, pak k tomu znalci uvedli, že to je dáno též **povahou osobnosti** poškozené, která je **nerozhodná, pasivní, závislá na okolí a zásadní rozhodnutí musela za ní dělat matka**. Proto se dá předpokládat, že poškozená byla šokována, paralyzována, příchodem obžalovaného a současně věděla, že žádný odpor nemá cenu. Také to je vyjádření její osobnosti, která **není tím, kdo by se aktivně bránil**. Znalci také jako dost nepravděpodobné považují to, že by poškozená vyhledávala přítomnost obžalovaného v té době a absolvovala s ním pohlavní styky, ledaže by vymáhala nějaké peníze pro děti. Pak by, možná, pod vlivem pocitu zodpovědnosti něco takového mohla absolvovat. Že by obžalovanému nosila jídlo, považují oba znalci za spíše méně pravděpodobné. Jestliže nějaké vstřícnější aktivity byly vůči obžalovanému ze strany poškozené činěny, pak se tak dělo spíše ze strachu, ale nikoli z náklonnosti.
69. Znalci pak zdůraznili, že **podstoupení interrupčního zákroku** bylo **proti vůli poškozené**, natolik jí vadilo, že v důsledku vyústilo v posttraumatickou stresovou poruchu. K trvání posttraumatické stresové poruchy sdělili, že ta **odeznívá po jednom roce, nejvýše dvou**, přičemž pokud příznaky posttraumatické stresové poruchy přetrvávají **déle než dva roky**, jedná se už o **změnu** zdravotnické klasifikace z posttraumatické stresové poruchy na **trvalou změnu osobnosti**. Po dvou letech totiž nedochází k dalšímu odeznívání. Jestliže tato porucha neodezní a vyjádření poškozené tomu nasvědčuje, pak se většinou stává součástí osobního reagování a osobního prožívání toho člověka, tedy součástí jeho osobnosti. Pokud jde o případné nové posouzení poškozené po dvou letech od vzniku posttraumatické stresové poruchy, pak by takové bylo možné nejspíše v rámci jiného řízení. **Projevy** posttraumatického stresového syndromu navenek pak laickým okolím nejsou příliš seznatelné, protože se jedná o **úzkostné prožívání, o obsah snů, o myšlenky, nechtěně vybavované vzpomínky**. V rozporu se závěry o tom, že nebyl dán souhlas poškozené s pohlavním stykem, není to, že předtím spolu nejméně 12 let sexuálně žili, a to proto, že dlouhodobě mohlo docházet

k určitému odcizení. Hrubé chování partnera, který sexuální akty pojímal čistě egoisticky, mohly vést k nárůstu určité štitivosti ze strany poškozené. V prosinci 2017 poškozená znalci psychologovi při vyšetření vysvětlovala, že po nevěře s panem [REDACTED] se rozhodla definitivně vztah s obžalovaným ukončit, a proto s ním nechtěla mít pohlavní styk. Navíc z jeho strany docházelo k napadání.

70. Soud přirozeně provedl též celou řadu **listinných důkazů**, z nichž některé byly zmíněny již v dosavadním odůvodnění tohoto rozsudku. Zdůrazněno budiž, že ze **smluv o nájmu bytu** výše již zmíněných vyplývá především to, že nájemníkem bytu v obci [REDACTED] byla toliko [REDACTED], [REDACTED] a s ní byly jako členové její domácnosti uvedeny děti [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Takovou osobou nebyl obžalovaný, ačkoliv v bytě do svého vykázaní přebýval. Soud opatřil též **lékařské zprávy** týkající se poškozené a jejího zdravotního stavu. O některých bylo pojednáno již v předchozí části odůvodnění. Soud však chce zdůraznit, že považuje za velice podstatné lékařské zprávy Nemocnice v [REDACTED], které se vztahují k péči o poškozenou po stránce gynekologické, neboť ta uvedla, že vlastního gynekologického lékaře nemá a vždy docházela na gynekologickou ambulanci do Nemocnice v [REDACTED], bylo-li to nutné. Z těchto zpráv, které jsou ve spise založeny na *č.l. 370 – 375* pak vyplývá, že poškozená byla na gynekologii ošetřena též v rámci pohotovostní služby dne 11. 2. 2016 v 18:38 hodin, a to ve [REDACTED] týdnu těhotenství. Nyní je již známo, že se jí dne [REDACTED] narodil syn [REDACTED], ale podstatná ve zprávě je zmínka o tom, že poškozená „*nechodí do gynekologické poradny*“. Podotýká se současně, že zde byla též dne 11. 3. 2016 v rámci dohledu nad jinými vysoce rizikovými těhotenstvími ve [REDACTED] týdnu těhotenství vyšetřena. Zjištěno bylo, že opět existuje důvod pro léčení poškozené. Dne 24. 5. 2016, kdy byla těhotná [REDACTED] týdnů a [REDACTED] dnů v situaci, kdy vážila 55 kg, byla vyšetřena a bylo vyšetřeno též dítě, doporučen jí byl indukovaný (vyvolaný) porod, který se následujícího dne realizoval.
71. Následné zprávy z gynekologie pocházejí až z roku 2017. První je ze dne **31. 3. 2017**, kdy poškozená přišla do nemocnice s bolestmi v oblasti pánve s tím, že poslední menstruaci měla 6. 3. 2017. Přišla do nemocnice se zhoršujícími se bolestmi v podbříšku a občas i v zádech, které trvaly asi týden. Konstatováno ve zprávě je i to, že je sledována na hematologii, pětkrát spontánně porodila, jeden spontánní abort byl v 16. týdnu. Telefonický kontakt dala místo na sebe na sousedku paní [REDACTED]. Tyto skutečnosti potvrzují ten fakt, že poškozená neměla v této době k dispozici mobilní telefon, kterým by mohla telefonovat, dále pak, že nedůvěřovala obžalovanému a konečně, že závěr tohoto vyšetření nepotvrzuje její graviditu.
72. Následně pak byla **dne 24. 5. 2017** vyšetřena s diagnózou *těhotenství dosud nepotvrzené* s tím, že poslední menstruaci měla 10. 4. 2017. Těhotenství by tedy v ten okamžik trvalo 6 týdnů a 2 dny. Závěr lékařů je takový, že *ultrazvuková kontrola bude za týden, při potížích ihned*, a že si pacientka *rozmyslí pokračování eventuální gravidity*. Z ultrazvuku totiž vyplývá náznak toho, že je v děloze poškozené přítomen zárodek (tzv. gestační váček v děloze). Jeho velikost by naznačovala, že těhotenství trvá 4 týdny a 2 dny (ve zprávě uvedeno pod GS = gestační stáří, tedy stáří plodu). **Dne 9. 6. 2017** pak přichází poškozená *na přerušení těhotenství na vlastní žádost, brazeno klientkou*. Podle poslední menstruace by plod měl v té době věk 8 týdnů a 4 dnů. Podle velikosti tohoto plodu, který byl 23,8 mm, by jeho stáří odpovídalo 7 týdnům. Miniinterrupce pak byla provedena. Tyto poslední dvě zprávy pak nasvědčují tomu, že k početí došlo **kolem 24. dubna 2017**. Časově pak tyto lékařské zprávy potvrzují sdělení poškozené, které je zaznamenáno v záznamech z telefonních hovorů a ze sociálního šetření, které bylo v její rodině provedeno pracovníci OSPOD [REDACTED] dne 22. 5. 2017 a dne 25. 5. 2017.
73. **Dne 22. 5. 2017** poškozená sdělila pracovnícím OSPODu paní [REDACTED] a paní [REDACTED], že je „*asi opět těhotná, ale ne s partnerem a otcem dětí, ale se sousedem panem [REDACTED], kterému nalítla, chtěla kvůli němu pana [REDACTED] opustit, ale po oznámení panu [REDACTED], že je asi těhotná, vztah s ní ukončil a vrátil se ke své partnerce. [REDACTED] jí udělal scénu, rozhlásila to po celé obci, ona to oznámila svému partnerovi panu [REDACTED]*“.

██████████, vše si vyříkali a zůstanou spolu. K žádným potyčce mezi nimi nedošlo, pan ██████████ to vzal dobře. Pojede do nemocnice na gynekologickou pohotovost, nechá si vzít krev, pokud by byla těhotná, podstoupí interrupci“. Následně pak telefonicky sdělila, že se skutečně potvrdilo, že „je těhotná, je rozhodnutá, že si nechá těhotenství ukončit, je si jistá, že její současný partner pan ██████████ není otcem, a to je také důvod jejího rozhodnutí, o čemž se dohodli s partnerem. Nástup do nemocnice za 14 dní, čekají na výplatu, zákrok budou bradit ve výši 4 500 Kč“.

74. Na čl. 174 je pak záznam z telefonního hovoru ze dne 12. 6. 2017, kdy paní ██████████ sdělila, že podstoupila interrupci v ██████████, kvůli komplikacím byla v nemocnici ještě jednou po zákroku, přičemž rodině pomáhá její matka, paní ██████████.
75. Jak potom vyplývá z materiálů, které byly předloženy svědkem ██████████, starostou obce ██████████, ██████████ jako nájemce bytu na adrese ██████████, ██████████, ještě dne 31. 3. 2017 podepisuje dodatek smlouvy o nájmu bytu, podle něž se nájem uzavírá na dobu určitou do 30. 9. 2017, aby následně ukončil nájemní smlouvu ke dni 30. 6. 2017, přičemž protokol o předání bytu je datován už dnem 6. 6. 2017 (čl. 407 spisu). Časově tedy tato skutečnost zapadá do doby, kdy se poškozená rozhoduje pro podstoupení umělého přerušení těhotenství, nejsou tím však potvrzena její sdělení, že otěhotněla v době, kdy už v ██████████ svědek ██████████ nebydlel. Ten se k tomu vyjádřil v rámci svého výslechu před soudem, jak byl podrobně rekapitulován výše. Ale ani z jeho výslechu nelze bližší termíny odvodit, neboť vypovídá rozdílně o okolnostech, za nichž se o těhotenství poškozené dozvěděl, jak je podrobně rozepsáno v bodě 45 a 46 tohoto odůvodnění.

Vyhodnocení provedených důkazů a skutkové závěry

76. Je zřejmé, že prvotní úkonné jednání ze strany obžalovaného směřuje hluboko do minulosti, v době těhotenství poškozené v letech ██████████ a ██████████ však nabylo na intenzitě. Nepřímo to vyplývá i z poznámky v lékařské dokumentaci, podle níž poškozená nedocházela na pravidelné gynekologické prohlídky, které jsou v průběhu těhotenství tak důležité. Současně lze považovat za vyloučené, že by si poškozená, čekající v té době své čtvrté dítě, nebyla této skutečnosti vědoma. Dle mínění soudu se tak potvrzuje, že obžalovaný skutečně maximálně omezoval kontakt poškozené s okolním světem, uplatňoval vůči ní svůj majetnický pud, jak o tom hovoří oba znalci, kteří ho vyšetřovali, a součástí tohoto žárlivého jednání bylo zabránění druhým osobám, zejména mužům, aby na poškozenou byt' i jen pohlédli. Že tyto skutečnosti snášela poškozená jen těžko, osvědčuje její snaha prostřednictvím své matky ██████████ zajistit chráněné bydlení v azylovém domě, což se nakonec krátce před narozením čtvrtého dítěte podařilo. Obžalovaný však poškozenou našel a krátce poté ji přemluvil k pokračování společného soužití. Poškozená přitom nebyla příliš sdílná stran fyzického a psychického příkoří, kterému byla ze strany obžalovaného mnoho let vystavována. Žila s ním prakticky od svých ██████████ let, zvykla si na způsob jeho chování, postupně začala považovat občasná nadávání a fyzické napadání za běžnou součást života v partnerském vztahu, a to minimálně v její referenční skupině, jak o tom hovoří znalec Mgr. Pytel. Teprve v souvislosti s tímto těhotenstvím poškozená brala situaci vážněji. Ze strany obžalovaného pak k násilí docházelo častěji. Tento byl mnohdy bez zaměstnání, rodina finančně strádala. Přesto se poškozená snažila i s málem zabezpečit své děti a dlužno říci, že to se jí až s podivem dařilo. Vysvětlila však i svou velmi křehkou tělesnou schránku, když uvedla, že mnohdy třeba týden nejedla, aby jí zůstaly prostředky pro děti. Dlužno podotknout, že v jejím případě fungovaly mechanismy bránící sklouznutí rodiny do hluboké bídy, ve spolupráci s OSPOD ██████████ získala rodina adekvátní byt v obci ██████████, byl stanoven dohled těchto pracovníků, který byl vykonáván, podařilo se zabránit zbytečnému utrácení prostředků, které rodina získávala ze sociálních dávek. Nebýt chování obžalovaného, které je dostatečně přesvědčivě dokumentováno z výpovědí svědků, jistě by mohla rodina i nadále fungovat. Časem se však, přes předchozí sliby, chování obžalovaného k poškozené změnilo, zejména v souvislosti

s těhotenstvím a narozením pátého dítěte, jímž byl syn [REDAKCE], bylo zřejmé, že se jednání obžalovaného přitvrdilo. Je jisté možné, že poškozená byla schopna vyjádřit svůj odpor vůči obžalovanému, soud však nemá pochybnosti o tom, že tento odpor byl více méně symbolický. Jednak tu byl podstatně fyzicky silnější obžalovaný, jednak to byl jeho léta uplatňovaný majetnický přístup k poškozené, který sehrál rozhodující roli.

77. Obžalovaný ze žárlivosti opět zakazoval samostatné kontakty poškozené s ostatními, ona občasné bití, urážky a nadávky v roce 2016 brala stále hůře. Už měla předchozí zkušenost s obžalovaným z doby před narozením [REDAKCE] v roce [REDAKCE], takže když se objevila možnost úniku v podobě svědka [REDAKCE], viděla v něm šanci, jak se z vlivu obžalovaného vymanit. Obžalovaný totiž v případě tohoto svědka jistě neměl obavy pustit poškozenou nakupovat či k lékaři, protože [REDAKCE] je jeho bratrancem, měli k sobě dobrý vztah, měli společné zájmy atd. Během cest k nákupům a k lékaři, které jsou přesně dokumentovány zprávami Nemocnice [REDAKCE], pak došlo k intimnímu sblížení svědka a poškozené, což (možná) vedlo k těhotenství poškozené. Je už lhostejné, zda se tak stalo jednou či dvakrát, jak o tom hovoří poškozená, nebo zda vztah trval od poloviny měsíce prosince 2016 a k intimním stykům docházelo každý týden nebo každé dva týdny, kdy spolu jeli nakupovat (jeví se být pravděpodobnější, že vztah tak dlouho netrval, protože obžalovaný pozbyl oprávnění řídit motorová vozidla až v březnu 2017 – viz výše uvedené odsouzení). V každém případě však nebylo najisto objasněno, zda dítě, které poškozená od druhé poloviny měsíce dubna 2017 prokazatelně čekala, bylo dítětem obžalovaného či svědka [REDAKCE]. Možné je obojí. V každém případě poškozená zjevně této skutečnosti využila k tomu, aby se vymanila z vlivu obžalovaného a společně se svědkem [REDAKCE] plánovala uzavření manželství. Každopádně tehdejší úvahy poškozené a svědka [REDAKCE] dospěly až do stádia, kdy byl dohodnut termín sňatku. Je dost dobře možné, že chtěla se svědkem [REDAKCE] otěhotnět. Proto je soud spíše toho názoru, že toto dítě mělo poškozené posloužit jako argument pro svědka [REDAKCE], aby svému slibu, že si ji vezme za manželku, skutečně dostal, a ona konečně mohla obžalovaného opustit. Se šesti dětmi by to sama nikdy nemohla udělat. Proto také poškozená sdělila obžalovanému, že je mu nevěrná se svědkem [REDAKCE] a soud je přesvědčen, že mu to řekla v době, kdy už, jako zkušená matka, věděla, že je těhotná. V ten okamžik věřila svědku [REDAKCE], že se o ni postará, když už dosáhla toho, že byli spolu dojednávati termín svatby. Situace se ale nakonec nevyvíjela tak, jak si představovala, protože přecenila svědka [REDAKCE].
78. Obžalovaný zareagoval pro jeho osobnost zcela charakteristickým způsobem. Vyhrožoval svědku [REDAKCE], který ze zjevného strachu z obžalovaného kvapně opustil byt v obci [REDAKCE] a zanechal zde svou družku a tři děti, které s ní měl. Poškozená pak sdělila pracovnícím OSPOD, že je zřejmě těhotná a že to její druh „vzal“ velmi dobře, což však zjevně nekorespondovalo se skutečností. Za této situace se pak poškozená v krátké době rozhoduje k umělému přerušování těhotenství, jehož termín je závislý jen na datu přijetí sociálních dávek, protože jinak by dostatek prostředků na jeho zaplacení poškozená nenašla. Podle přesvědčení soudu to skutečně nebylo z její svobodné vůle, protože dítě, které čekala, bylo pojistkou pro to, aby mohla opustit obžalovaného, bylo-li by skutečně dítětem svědka [REDAKCE]. Tomu řekla, že je dítě jeho a upozornila ho, že bude platit alimenty. Svědek [REDAKCE] ale zbaběle nechal poškozenou být, opustil i svou družku a děti, utekl k mamince. Na umělé přerušování těhotenství nepřispěl.
79. Ačkoli [REDAKCE] líčení mnohých událostí svého společného života s obžalovaným zřejmě trochu přehání, nucení obžalovaným, aby podstoupila interrupci, a to i různými údery a vyhrožováním nenarozenému dítěti způsobem popsaným ve výroku tohoto rozsudku, považuje soud za věrohodné a pravdivě sdělené. Ostatně soud nepovažuje toto zveličování za známku vedoucí k závěru o nevěrohodnosti sdělení poškozené, protože tato je osobou nezralou, v mnohém dětinskou, která se jen stěží umí bránit, s nižším rozumovým

výkonem. Poškozená je také schopna objektivně uznat kvality obžalovaného, minimálně v té části, kde hovoří o tom, že děti nebil a ty jej měly velmi rády. Kdyby chtěla obžalovanému skutečně úmyslně škodit, nebylo by nic snazšího než osočit ho z bití nezletilých dětí. I znalci z oboru psychiatrie a psychologie, kteří poškozenou vyšetřovali, spojují jasně identifikovanou posttraumatickou stresovou poruchu právě s podstoupením interrupce. Poškozená je totiž člověkem, který má rád děti, o čemž svědčí minimálně její péče o ně i na úkor sama sebe (to se ale nedá říci o obžalovaném, který požadoval finanční prostředky od poškozené na vlastní potřebu přesto, že této se nedostávalo prostředků na děti). Poškozená opakovaně hovoří (s odpovídajícím nonverbálním projevem) o tom, že snad nejhorší pro ni bylo, když ji obžalovaný bil i v době, kdy v náručí držela syna [REDAKCE], a obžalovaný nedovolil, aby ho odložila, nebo když tohoto malého syna měl odhodit „jako kus hadru“, jak o tom vypovídá.

80. Děti se jí pak zastávaly i v době, kdy byla otcem napadána. Výpovědi nezl. [REDAKCE] a [REDAKCE] jsou v tomto ohledu velmi ilustrativní. Soud pak při jejich hodnocení neshledává, že by k této výpovědi byly obě děti nějak navedeny. Každý totiž vypovídá o událostech vlastními slovy, není patrné, že by se jednalo o naučený text, osvětlují své prožívání, vlastní zkušenosti, vztah k rodičům. Vysvětlují i termíny, kterým plně nerozumí, jako je „potrat“ či „znásilnění“, a to dětsky bezprostředně. Obsah pojmu „potrat“ jsou ještě schopny v podstatě vystihnout, ale „znásilnění“ nikoli. To je pro závěr o jejich věrohodnosti důležité, protože pokud by byly navedeny k výpovědi matkou či babičkou, jistě by udaly jeho správný obsah. Takto hovoří o kamarádech ze školy, kteří jim řekli, co to znamená. Proto soud oběma dětem věří. Věř jim i z toho důvodu, že přiznaly, že se s tím, že budou vyslýchány policií, bavily s babičkou a mamkou, ale že jim bylo jen řečeno, aby vypovídaly pravdu, případně, že jim matka před delším časem říkala o tom, že táta zabil víc takových dětí apod. Pomine-li se naprosto nevhodné zostuzování otce matkou s jistě devastujícími vlivy na duši dětí, nic to nemění na to, že z pohledu posuzování věrohodnosti jejich výpovědi je tato informace pozitivní, protože děti by jistě, při náležitém poučení matkou a babičkou, mohly říci, že se s nimi o tom, jak mají vypovídat, vůbec nebavily, a že maminka o tatínkovi vždy mluvila docela hezky. V důsledku jsou proto i jejich výpovědi podstatným důkazním prostředkem v této věci.
81. Zejména informace pocházející od svědků pak z několika úhlů pohledu prokazují vnitřní prožívání jednotlivých událostí poškozenou. Je tak patrné, jak těžce nesla fyzické i psychické napadání ze strany obžalovaného, byla si vědoma toho, že tato situace není dobrá ani pro její děti, které chtěla ochránit. Jenom díky jejímu osobnostnímu ustrojení totiž u ní zřejmě nenastal stav pojmenovaný jako syndrom týrané osoby, tedy jakási změněná osobnost v důsledku týrání, která obsahuje i tu složku, že se poškozený sebeobviňuje za to, jak se pachatel chová. Dále pak jsou znaky tohoto syndromu vyjádřeny omlouváním agresora, naučenou bezmocností a pasivitou. Pro závěr, že dotyčná osoba byla týrána, je totiž důležité, že tato pocítuje jednání pachatele vůči své osobě jako **těžké příkoří**. Při přecenění významu obrany poškozeného pro závěr o týrání by pak poškozený se syndromem týrané osoby, který se pachateli nijak nebrání, paradoxně nemohl být cílem této trestné činnosti, protože jednání pachatele jako těžké příkoří (už) nepocítuje. Podle názoru soudu proto nemůže být sporu, že pokud je někdo opakovaně fyzicky napadán, nucen k činnostem, které provádět nechce, je mu vulgárně nadáváno, je urážen a dehonestován, a to způsobem, který podstatně překračuje i širší normy chování v partnerském vztahu v rámci příslušné referenční skupiny určené v daném případě [REDAKCE], takže poškozený takové jednání pocítuje jako těžké příkoří natolik, že se snaží ze vztahu opakovaně vymanit, je **týrán** ve smyslu § 199 odst. 1 tr. zákoníku.

Právní kvalifikace

82. Podrobný výklad k tomu přináší Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí **sp. zn. 3 Tdo 283/2017**. **Týráním** se zde rozumí *takové zlé nakládání s osobou blízkou žijící s pachatelem ve společném obydlí, které se vyznačuje vyšším stupněm hrubosti, necitelnosti a*

bezohlednosti a též určitou trvalostí, které tato osoba pocítuje jako těžké příkoří (srov. např. přiměřeně rozhodnutí publikovaná ve Sbírce rozhodnutí trestních pod R 20/84, R 20/2006, a stanovisko publikované pod R 11/1984). Přitom není nutné, aby u týrané osoby vznikly nějaké následky na zdraví v podobě viditelného zranění, neboť týrání nemusí mít nutně jen povahu fyzického násilí, ale může spočívat i v působení psychických útrap.

83. **Vyšší stupeň hrubosti a bezcitnosti** je požadavek, který se vztahuje k jednání pachatele jako celku. Jednotlivé dílčí akty jednání pachatele, jsou-li posuzovány izolovaně, samy o sobě nemusí být nutně příliš závažné. Podstatné je, že vyššího stupně hrubosti a bezcitnosti dosahují v kontextu daném konkrétními okolnostmi, za nichž k nim dochází, svou **povahou, návazností, četností, opakováním, stupňováním intenzity, charakterem vzájemného vztahu pachatele a týrané osoby apod.** Jsou-li jednotlivé dílčí akty jednání pachatele nazírány v těchto souvislostech a zejména pak jako jeden celek, reálně přichází v úvahu, že celé jednání pachatele vyznívá z hlediska stupně hrubosti a bezcitnosti mnohem závažněji, než když jsou jednotlivé dílčí akty jednání pachatele hodnoceny odděleně či samostatně (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2008, sp. zn. Tdo 1197/2008, ze dne 12. 8. 2010, sp. zn. 8 Tdo 957/2010, ze dne 25. 6. 2013, sp. zn. 7 Tdo 564/2013).
84. Trestný čin **týrání osoby žijící ve společně obývaném obydlí** se považuje za trestný čin trvající (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2015, sp. zn. 15 Tdo 887/2014). **Trvajícím trestným činem** je takový čin, kterým *pachatel vyvolá protiprávní stav, jež následně udržuje*. Znak trvání se vyznačuje plynulostí navozeného protiprávního stavu, který existuje nepřetržitě až do jeho ukončení. Trestné činy trvající se posuzují jako jediné jednání, ať protiprávní stav trvá sebedéle. Zákonodárce při vymezení trvajících trestných činů spatřuje škodlivost činu právě v tom, že pachatel udržuje protiprávní stav a postihováno je toto udržování protiprávního stavu. Míra škodlivosti takového trestného činu pro společnost (srov. § 12 odst. 2 tr. zákoníku) se postupem doby buď nemění, anebo se zvětšuje tím více, čím déle čin trvá. Trestný čin trvající se posuzuje jako čin jediný (viz rozhodnutí R 7/1952 a R 63/1954). Trvajícím podoba trestného činu není formou provedení trestného činu, která by tu někdy byla a jindy nebyla, nýbrž plyne ze zákona (srov. Šámal, P. a kol. **Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 168**).
85. Týrání tedy nemusí mít jen povahu fyzického násilí, může spočívat i v působení psychických útrap (blíže viz rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 7 Tdo 417/2016 ze dne 25. 5. 2016), ale i v **emočním násilí, sociálním násilí, sexuálním násilí a ekonomickém násilí**. Jak již bylo naznačeno, formy týrání mohou mít různou povahu. V případě týrání jako znaku zvolené skutkové podstaty, se **nemusí jednat jen o jednu formu týrání**, tyto se mohou kombinovat, přičemž právě kombinace těchto forem může vést k tomu, že oběť jednání pachatele vůči své osobě pocítuje mnohem intenzivněji a jako těžké příkoří. Pro **psychické týrání** je typické používání hrubých nadávek, urážení, zesměšňování, včetně ignorování oběti. V neposlední řadě je to i vytvoření neblahé atmosféry, chronického strachu oběti z toho, co vyvolá další projev týrání ze strany pachatele. Mnohé oběti pak trpí nejvíce tím, že neví přesně, jaké jejich chování zaručí, že ze strany trýznitele nedojde k útoku. Jednou je toto chování považováno pachatelem za správné, jindy je záminkou pro agresi.
86. Jednání obžalovaného všechny právě popsané znaky vykazuje. Současně je zřejmé, že obžalovaný takto nejednal jednorázově, ale opakoval toto jednání v řádově (několika) denních intervalech, se zvyšující se intenzitou, v obou případech vždy po dobu nejméně jednoho roku. Proto k týrání docházelo **delší dobu** ve smyslu § 199 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku. Protože mezi oběma jednáními bylo období relativního klidu, kdy soužití obžalovaného s poškozenou nevykazovalo objektivně zásadnější závady, ale hlavně poškozená je považovala za docela spokojenou, je třeba v popisu skutku na tuto okolnost pamatovat. Proto byl obžalovaný uznán vinným dvěma skutky naplňujícími znaky této skutkové podstaty, tedy dvěma zločiny **týrání osoby žijící ve společně obývaném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku**

spáchanými jednáními popsanými pod **bodů 1) a 2) výroku**. To, že byla obžalovaným týrána, nevylučuje ani její občasný odpor. Soud v tomto případě uzavírá, že to neznamená, že by kvůli tomu nebyly naplněny znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu, protože vždy tak bylo reagováno ze strany poškozené jako obrana proti ataku obžalovaného, vždy tak reagovala jako oběť a nikoli agresor. Pro závěr o vině rozhodující rozdělení rolí nebylo tímto jednáním poškozené narušeno. Při těchto konfliktech vystupoval obžalovaný jako agresor, poškozená ho nenapadla.

87. Znalci MUDr. Neubauer a PhDr. Veselý pak určili událost, k níž je třeba vztahovat **vznik posttraumatické stresové poruchy u poškozené**, která nevznikla přímo jako následek „obvyklého“ týrání (byť to zřejmě vytvořilo živnou půdu pro jeho vznik), ale jejím spouštěčem bylo donucení poškozené k interrupci dne 9. 6. 2017. Protože posttraumatická stresová porucha výrazným způsobem zasahuje do běžného způsobu života poškozeného děsivými sny, denní ruminací (vzpomínáním si na traumatickou událost), vyhýbání se situacím, které tuto událost připomínají, zvýšenou úzkostností, lekavostí, situacím neadekvátním hněvem apod., které vedou k psychickému i v důsledku fyzickému vyčerpání pro spánkový deficit, přičemž se tak děje dlouhou dobu a u poškozené dosud plně neodezněla, jedná se o **těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku**. Tento následek je však v konkrétním případě nutno vztahovat k jednomu konkrétnímu jednání, jež sice opticky spadá pod pojem týrání a objektivně jím také bylo, ale toto konkrétní jednání bylo pácháno s úmyslem dosáhnout určitého cíle. Tím bylo donutit poškozenou k podstoupení umělého přerušování těhotenství i za použití fyzického násilí a vyhrožování újmu na zdraví jejím a usmrcením plodu. Je to tedy jiný případ než „obvyklé“ týrání, které nemá cíl, jehož tímto jednáním chce obžalovaný dosáhnout. Týrání je jinak pácháno jakoby samo pro sebe, je součástí vztahu dvou osob, není prostředkem k dosažení dalšího cíle. Tím v tomto konkrétním případě bylo umělé přerušování těhotenství. Pak se už ovšem nejedná (jen) o trestný čin týrání osoby žijící ve společném obydlí ve smyslu § 199 tr. zákoníku, nýbrž **vydírání** ve smyslu § 175 tr. zákoníku, zde spáchané v kvalifikované skutkové podstatě podle § 175 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku. V rozsudku je uvedeno pod **bodem 3)**, ačkoli by asi správněji měl být označen jako 2 a) a skutek popsaný pod bodem 4) jako 2 b). Nic to nemění na faktu, že tyto trestné činy byly spáchané v jednočinném souběhu. O tom všem pak bude pojednáno v další části tohoto odůvodnění.
88. V předchozím odstavci uvedené má pak další rovínu, a sice tu, že pokud je na poškozené pácháno jednání, jehož cílem je donutit ji, aby něco konala, a je tedy naplňována skutková podstata trestného činu vydírání podle § 175 tr. zákoníku, a právě k tomuto jednání je nutno vztahovat **těžší následek v podobě těžké újmy na zdraví**. Je možné, aby byly oba trestné činy, tedy jak vydírání, tak týrání osoby žijící ve společně obývaném obydlí, spáchané v jednočinném souběhu, protože každý z nich sleduje ochranu jiného zájmu společnosti, v jednom případě je to svoboda rozhodování, v druhém pak ochrana osob před domácím násilím. Ale tento těžší následek (k jehož spáchání postačuje nedbalost nevědomá ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku), bude přičítán **pouze k trestnému činu vydírání** podle § 175 tr. zákoníku a nikoli též týrání osoby žijící ve společně obývaném obydlí ve smyslu § 199 tr. zákoníku, ačkoli i to judikatura připouští (viz v obdobném případě usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 909/2017). V tomto ohledu však zdejší soud nepostupoval stejně, protože **kauzální nexus** (příčinná souvislost) mezi jednáním a těžším následkem byl v projednávané věci bezpečně zjištěn, ve věci Nejvyššího soudu tato jistota dána nebyla. To samé je pak nutno konstatovat i ve vztahu k dalšímu protiprávnímu jednání, jež bylo obžalovanému prokázáno, a to je zločin **znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku** popsaný pod **bodem 4)** výroku rozsudku.
89. I zde se jedná o jednání přesahující svou povahou, intenzitou a porušeným objektem ochrany „běžné“ týrání osoby žijící ve společně obývaném obydlí, ale přitom je součástí celkového nedobrého zacházení s poškozenou. Obžalovaný způsobem popsaným ve výroku o vině

donutil poškozenou, proti její jasně vyjádřené vůli, k souloži, což naplňuje znaky skutkové podstaty zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Byť z vyšetření poškozené, které bylo provedeno psychiatrem a psychologem, vyplývá, že projevy posttraumatické stresové poruchy, jimiž poškozená až dosud trpí, v sobě obsahují i vzpomínky na znásilnění obžalovaným dne 4. 8. 2017, toto jednání nebylo tím, které vyvolalo tuto poruchu, což ovšem současně neznamená, že by se při denní ruminaci či v děsivých snech nemohlo objevovat. Znalci přesvědčivě vysvětlili, že je jen jedno jednání, které vyvolá posttraumatickou stresovou poruchu. Pokud v průběhu jejího trvání nastane další traumatizující událost, tato se do projevů této poruchy následně promítá, ale znovu ji nevyvolává. Proto soud, obdobně jako v případě „běžného“ týrání, nepřičítá obžalovanému vznik posttraumatické stresové poruchy a tedy i těžké újmy na zdraví, i v případě znásilnění poškozené. O věrohodnosti poškozené již byla řeč. Soud v této souvislosti pouze připomíná, že toto byla zjevně ta událost, která „donutila“ poškozenou kontaktovat svou matku a požádat ji o učinění kroků vedoucích v důsledku k vykázaní obžalovaného z bytu a jeho trestní stíhání. I při prohlídce těla poškozené dne 11. 8. 2017 byly dokumentovány odbarvující se hematomy na čele, ruce i noze poškozené svědčící o fyzickém násilí z doby několika dnů předtím (č.l. 41). Přestože tedy byla poškozená jistě „zvyklá“ na různorodé způsoby ponižování ze strany obžalovaného, protože k tomu docházelo velmi často, a jistě lze přisvědčit názoru znalců, že pokud s obžalovaným měla pohlavní styk, tak tento byl z její strany spíše trpěn, neboť se mu díky jeho chování odcizila, **dne 4. srpna 2017 realizovaná soulož s obžalovaným byla jiné kvality, jinak by nevyvolala potřebu poškozené ukončit soužití s obžalovaným, jinak by ji nepřiměla k tomu, aby své sestře řekla, že se obžalovaného bojí, že ji zabije.** Jistě šlo o gradaci nevládného chování obžalovaného vůči poškozené po odhalení její nevěry, tím spíše soud nepochybuje o pravdivosti slov poškozené, že ji obžalovaný k souloži donutil, i její reprodukci slovního vyjádření obžalovaného, který **sexuálně motivovaný útok doprovodil slovy upomínajícími poškozenou na její nevěru s [redacted].**

90. Že se jednalo o mimořádnou událost s velkým významem pro poškozenou, dokumentuje i to, že při výslechu před soudem poškozená nebyla schopna uvést datum, kdy se tak stalo, ale hovořila o tom, že to muselo být v pátek nebo sobotu, protože „hráli na parketu“ (mimořádně, dne 4. 8. 2017 byl pátek). I to vede soud k pevnému přesvědčení o pravdivosti jejích slov, protože se jednalo o takový zážitek, který se vymykal z průběhu i jinak velmi neutěšeného vztahu s obžalovaným (kde bylo násilí a hádky na denním pořádku), že si poškozená dobře pamatuje na takovou podrobnost. Přitom se nejedná zjevně o naučenou výpověď, protože pak by bylo možno spíše očekávat sdělení přesného data, kdy ke znásilnění došlo.
91. Proto i v tomto případě podepsaný soud činí závěr o vině obžalovaného **zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku**, protože obžalovaný násilím donutil poškozenou k pohlavnímu styku a tento čin spáchal souloží. I tento čin byl spáchán v jednočinném souběhu se zločinem týráním osoby žijící ve společně obývaném obydlí podle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku, jak bylo již vysvětleno výše.
92. Jak už bylo zmíněno, tento trestný čin je trestným činem trvajícím. Soud zde pouze zopakuje, že to znamená, že pachatel svým protiprávním jednáním vyvolá stav, který dále udržuje, nejedná se proto o řadu větších počtu útoků tohoto trestného činu, tyto jakoby „dílčí“ útoky jsou pouze udržováním protiprávního stavu. Takový trestný čin je ukončen v okamžiku, kdy přestane být jednáním obžalovaného protiprávní stav naplňován, což v konkrétním případě nastalo při jeho **vykázaní** ze společného obydlí. Stalo se tak **dne 11. 8. 2017 ve 13:29 hodin**. Od tohoto okamžiku už obžalovaný nemohl tento trestný čin páchat, neboť přestal být osobou sdílející společně obydlí s poškozenou. Jestliže však následně opakovaně vyhledává poškozenou a této posílá sms zprávy (viz č.l. 11-28), případně jí telefonuje, pak ačkoli tím jistě zvyšuje stres poškozené a prohlubuje její úzkost, nedopouští se trestného činu týrání osoby žijící ve společně

obývaném obydlí ve smyslu § 199 tr. zákoníku. To ale neznamená, že by se žádné trestné činnosti nedopouštěl. Jestliže přes náležité poučení policejním orgánem o tom, jak se po vykázání z bytu nesmí chovat, které bylo uvedeno i v písemném poučení, nerespektuje toto vykázání, tedy slovy zákona „maří výkon vykázání“, páchá tak přečin **maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 2 tr. zákoníku**. Toho se dopustil nejen osobním kontaktem s poškozenou, ale i zasláním sms zpráv a pokusy o telefonát tak, jak jsou výše popsány a uvedeny v **bodě 5)** výroku rozsudku.

93. Kromě toho však v okamžiku, kdy proniká do bytu v [REDAKCE] /**bod 5b)** výroku/, který před vykázáním spolu s poškozenou a dětmi obýval, porušuje domovní svobodu. K bytu neměl nájemní vztah, bydlel zde jen se svolením poškozené, od vztahu s ní měl odvozen titul k bydlení. V okamžiku, kdy tato jasně vyjádřila, že s ním již nadále nechce bydlet, obžalovaný pozbyl právo byt užívat, což bylo doprovázeno rozhodnutím o jeho vykázání. Kritického večera bylo obžalovaným využito situace, že jeho sestra komunikovala s poškozenou, a ta v domněnku, že otevírá právě jí, otevřela vstupní dveře do bytu. V tomto okamžiku obžalovaný do bytu vstoupil, přičemž užil násilí, protože odstrčil poškozenou. Je lhostejné, zda tak silně, až poškozená upadla, jak sama uvedla, nebo jen byla donucena odstoupit, jak vypovídá třeba její matka. V každém případě tak obžalovaný udělal proto, aby předešel jejímu možnému, očekávanému odporu. **Násilím** se totiž podle ustálené judikatury, když zákonná definice chybí, chápe *použití fyzického násilí k překonání nebo zamezení odporu, ať už kladeného nebo očekávaného*. Byť se lze domnívat, že toto odstrčení nebylo vysoké intenzity, při tzv. formálním pojetí trestného činu, které ovládá trestní právo hmotné v České republice, došlo k naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu **porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku**. Na tuto možnost byl obžalovaný v souladu s ust. § 225 odst. 2 tr. řádu předem upozorněn, tudíž z procesního hlediska nic nebrání soudu uznat ho vinným i tímto přečinem, ačkoli s ním žalobní návrh nepočítal.
94. V souhrnu tak obžalovaný spáchal jeden zvlášť závažný zločin /dle § 175 odst. 1,3 písm. a) tr. zákoníku/ ohrožený sazbou trestu odnětí svobody **na 5 až 12 let**, jeden zločin ohrožený sazbou trestu odnětí svobody **na 2 léta až 10 let** /§ 185 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku/, dva zločiny dle § 199 odst. 1, 2 písm. d) tr. zákoníku ohrožené trestní sazbou **na 2 léta až 8 let**, přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 tr. zákoníku s trestem odnětí svobody **na 6 měsíců až 3 léta** a konečně jeden přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, který v ust. § 337 odst. 2 tr. zákoníku umožňuje uložit trest odnětí svobody **až na 2 léta**.

Trest

95. Jak vyplývá z **opisu rejstříku trestů (např. čl. 340)** i přílohových spisů **Okresního soudu v [REDAKCE] sp. zn. [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE]**, které byly v hlavním líčení jako důkaz provedeny, obžalovaný byl v minulosti opakovaně odsouzen. První dvě odsouzení se vztahují k pohlavnímu zneužívání poškozené [REDAKCE], se kterou udržoval intimní styky již v době, kdy tato nedosáhla věku 15 let. Obžalovaný se však v obou zkušebních dobách uložených podmíněných trestů odnětí svobody osvědčil. Poslední odsouzení bylo již několikrát zmiňováno. Jedná se o odsouzení obžalovaného za řízení motorového vozidla pod vlivem marihuany, které nabylo právní moci dne 11. 3. 2017, odkdy také obžalovaný nemohl řídit motorové vozidlo. Do té doby mu však řídičské oprávnění, jak plyne z tohoto trestního spisu, nebylo zadrženo. Zkušební doba podmíněného odsouzení i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu obžalovanému skončila dne 11. 3. 2018. V současné době proto ke všem tato odsouzením nemůže rozhodující soud přihlížet, neboť se na obžalovaného hledí, jako by nebyl odsouzen. To však neznamená, že není možné zohlednit tyto problémy se zákonem a z nich vyplývající nerespektování autority

státu a soudních rozhodnutí v okamžiku, kdy obžalovaný má jiné potřeby, při úvahách soudu o osobě obžalovaného a dopadech ukládaného trestního opatření na jeho život, jakož i anticipování (odhad) toho, jak asi povede svůj budoucí život. Lze tak uzavřít, že je zde dána reálná obava, že by obžalovaný díky své osobnostní struktuře mohl v budoucnu opakovat, bez náležité korekce, trestnou činnost, na druhou stranu však je jistě schopen přijmout výchovné působení. Pro soud je důležité, že obžalovaný byl v minulosti i dlouhodobě zaměstnán a to ke spokojenosti zaměstnavatele. To soud vede k pozitivnímu očekávání k chování obžalovaného po výkonu trestu. Tento trest však už musí být nepodmíněný, protože množství a charakter trestných činů, jenž se odráží i v trestní sazbě, která je s nimi spojena, nedává soudu jinou možnost. Přesto však soud nepřistoupil k ukládání trestu, který by byl už na úrovni poloviny rozhodné trestní sazby, jak bylo intervenující státní zástupkyní v závěrečné řeči navrhováno, protože pobyt obžalovaného ve vězení na dobu okolo 8 let a 6 měsíců považuje soud za nepřiměřeně dlouhý.

96. Při rozhodování o trestu vycházel soud z následujících ustanovení tr. zákoníku, která oproti státní zástupkyni vyhodnotil více ve prospěch obžalovaného, neboť dal vyšší váhu těm složkám jeho osobnosti, které spíše svědčí pro vedení řádného života v budoucnu.
97. Soud musí při rozhodování o trestu podle ust. § 38 a násl. tr. zákoníku zvážit požadavky na něj kladené zejména z toho pohledu, že trestní sankce je nutno ukládat *s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele*, dále pak to, že *tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější, přičemž musí být také přihlédnuto při ukládání trestních sankcí k právem chráněným zájmům osob poškozených trestným činem*.
98. Podle § 39 tr. zákoníku, jeho odstavce prvního, **při stanovení druhu trestu a jeho výměry** soud *přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy; dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu, a pokud byl označen jako spolupracující obviněný, též k tomu, jak významným způsobem přispěl k objasnění zločinu spáchaného členy organizované skupiny, ve spojení s organizovanou skupinou nebo ve prospěch organizované zločinecké skupiny. Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele*. Podle § 39 odst. 2 tr. zákoníku **povaha a závažnost trestného činu** jsou určovány zejména *významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem*. Podle třetího odstavce § 39 tr. zákoníku pak při **stanovení druhu trestu a jeho výměry** soud *přihlédne k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédne ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení*.
99. Rozhodnou je z pohledu ukládání úhrnného trestu, tedy trestu za dva nebo více trestných činů ve smyslu § 43 odst. 1 tr. zákoníku, nejpřísnější trestní sazba. V tomto případě je jí trestní sazba zvláště závažného zločinu vydírání podle § 175 odst. 3 tr. zákoníku, která je zákonodárcem stanovena na rozmezí trestu odnětí svobody od 5 let do 12 let. Bylo zároveň přihlédnuto i k délce protiprávního jednání obžalovaného, četnosti a charakteru útoků na poškozenou, jakož i k tomu, že nejpřísněji trestného činu se obžalovaný dopustil pod pohnutkou běžnou, do jisté míry pochopitelnou, byť rozhodně nikoli omluvitelnou, a tou byla žárlivost. Z pohledu polehčujících (§ 41 tr. zákoníku) a přitěžujících (§ 42 tr. zákoníku) okolností nahlíženo na trestnou činnost obžalovaného, nebylo zjištěno nic, co by zásadně odůvodňovalo rozhodování soudu v jeho prospěch, naopak **v neprospěch** musel soud zohlednit fakt, že obžalovaný spáchal trestný čin též ke škodě *osoby těhotné* /§ 42 písm. h) tr. zákoníku/a svým jednáním naplnil znaky *více trestných činů* /§ 42 písm. n) tr. zákoníku/. Přestože byl v minulosti odsouzen, není možno tuto skutečnost jako přitěžující okolnost považovat proto, že se na něj hledí,

jakoby odsouzen nebyl. Stejně tak není možno jako k přítěžující okolnosti přihlídnout k těm skutečnostem, které odůvodňují použití vyšší trestní sazby nebo jsou přímo zákonným znakem trestného činu. Jedná se o tzv. zákaz dvojího přičítání upravený v ust. § 39 odst. 4 tr. zákoníku. V této věci jde zejména o způsobení těžké újmy na zdraví a delší dobu trvající páchání trestné činnosti.

100. Soud obžalovaného pro výkon trestu zařadil do **věznice s ostrahou**, protože jsou pro takový postup naplněny podmínky uvedené v ust. § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Bude na obžalovaném, jak se bude ve výkonu trestu chovat, protože to v důsledku rozhodne o tom, jak přísný bude režim jeho pobytu ve vězeňském zařízení. Bude-li v budoucnu chtít požádat o podmíněném propuštění z výkonu trestu, je nezbytné, aby výkon trestu nastoupil v souladu s pokynem soudu (nabude-li tento rozsudek právní moci). Vyhýbal-li by se nástupu výkonu trestu, pak by jednak mařil výkon úředního rozhodnutí, jednak by mohl na podmíněné propuštění prakticky zapomenout. Je to totiž jedna z podmínek pro to, aby mohlo být v budoucnu jeho žádosti vyhověno.

Náhrada nemajetkové újmy v penězích

101. Nemajetková újma byla do trestního řádu zavedena zákonem č. 181/2011 Sb., který s účinností ode dne 1. 7. 2011 vedle náhrady škody a bezdůvodného obohacení zakotvil povinnost nahradit nemajetkovou újmu, a proto je podle § 43 odst. 3 tr. řádu *poškozený oprávněn navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu, jež byla poškozenému trestným činem způsobena, nebo vydat bezdůvodné obohacení, které obžalovaný na jeho úkor trestným činem získal. Za nemajetkovou újmu se považuje příkoří, které se projevuje jinde než na majetku (např. v osobní sféře). Nepřímo však může mít i majetkové důsledky. Podle druhu práv, do nichž bylo zasazeno, může obecně jít o nemajetkovou újmu všeobecně osobnostní, spotřebitelskou, soutěžní, uměleckou, vědeckou atd., přičemž není ani vyloučen souběh více druhů nemajetkové újmy v různých sférách a právních vztazích. Za způsobenou nemajetkovou újmu vzniká soukromoprávní odpovědnost, v rámci níž způsobitel (zasahovatel) za ni odpovídá, přičemž existence zavinění a jeho formy může mít podle okolností vliv na formu i míru zadostiučinění (satisfakce), které může mít v závislosti na povaze porušeného práva podobu reparace (náhrady) peněžité i nepeněžité. Vychází se zde z občanskoprávní úpravy (např. § 11 a 13 občanského zákoníku – dále jen „OZ“, § 12 odst. 2, 3, § 20 a § 53 obch. zák. a je nově upravena i v novém občanském zákoníku – dále jen „NOZ“ v ust. § 2894 odst. 2, § 2951 odst. 2, apod.). S ohledem na výslovné zdůraznění v § 43 odst. 3 tr. řádu, že v adhezním řízení je možné navrhnout uložení povinnosti obviněnému nahradit nemajetkovou újmu jen v penězích, nepřichází nepeněžní reparace nemajetkové újmy v trestním řízení v úvahu (srov. § 13 OZ, § 2951 odst. 2 NOZ). Z hlediska výše uplatněné náhrady nemajetkové újmy je pak třeba vycházet z občanskoprávní judikatury (srov. **Šámal, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha : C. H. Beck, 2013, s. 512**).*
102. Podle ust. § 2956 NOZ platí, že *vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i duševní útrapy*. První část NOZ jako tzv. obecná část vymezuje okruh základních práv a povinností osob a vztahů mezi nimi, které se nazývají soukromým právem. Podle ust. § 3 odst. 1 NOZ *soukromé právo chrání důstojnost a svobodu člověka i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobí bezdůvodně újmu druhým*. Podle § 3 odst. 2 písm. a) NOZ má každý právo *na ochranu svého života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí*. Z toho je tak zřejmé, že jednáním obžalovaného bylo porušeno právě právo poškozené na ochranu zdraví a důstojnosti a je tudíž splněna základní podmínka pro rozhodnutí o možném odčinění nemajetkové újmy. **Nemajetková újma se odčiní přiměřeným zadostiučiněním, které musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy**, jak uvádí ust. § 2951 odst. 2 NOZ.

103. Ve smyslu § 2957 NOZ musí být způsob a výše přiměřeného zadostiučinění určeny tak, aby byly odčiněny i okolnosti zvláštního zřetele hodné. Jimi jsou úmyslné způsobení újmy, zvláště pak způsobení újmy s použitím lsti, pobrušky, zneužitím závislosti poškozeného na škůdci, násobením účinků zásahu jeho uvádním ve veřejnou známost, nebo v důsledku diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ, víru nebo i jiné obdobné závažné důvody. Vezme se rovněž v úvahu obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavou hrozba nebo jiná příčina vyvolala.
104. Podle § 2956 NOZ újmu vzniklou člověku na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části NOZ, nabrání škůdce; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy. Způsob a určení výše přiměřeného zadostiučinění upravuje ust. § 2957 NOZ.
105. Podle něj pravidlo pro stanovení výše náhrady za nemajetkovou újmu prikazuje vzít v potaz zejména **okolnosti zvláštního zřetele hodné**, jimiž je zásah do nemajetkových práv doprovázen. Jde zejména o úmyslné způsobení újmy, zvyšování účinků zásahu jeho zveřejněním škůdce (např. na sociálních sítích), diskriminace poškozeného se zřetelem na jeho pohlaví, zdravotní stav, etnický původ a víru a konečně i jiné obdobné závažné důvody, mají-li srovnatelně závažný dopad.
106. Konečně se vezme v úvahu **i obava poškozeného ze ztráty života nebo vážného poškození zdraví, pokud takovou obavou hrozba nebo jiná příčina vyvolala.**
107. Pakliže došlo k ublížení na zdraví, pak škůdce odčiní újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nabrání mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li vyšší náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti (§ 2958 NOZ).
108. Podle § 2951 odst. 2 NOZ, které je jedním z obecných ustanovení upravujících způsob a rozsah náhrady majetkové a nemajetkové újmy, se totiž nemajetková újma odčiní **přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečně a dostatečně účinně odčinění způsobené újmy.** Z uvedeného tak plyne **subsidiární povaha** peněžitého zadostiučinění. To znamená, že soud musí zohlednit i to, že ve věci je rozhodnuto trestním soudem o skutku, který vedl ke vzniku nemajetkové újmy u poškozeného a o trestu za něj.
109. Je vždy zapotřebí individuálně posuzovat každý případ, takže částka, již je nemajetková újma odčinována, musí být modifikována u každého jednotlivého poškozeného dalšími okolnostmi, jako je věk, ztráta skutečně výjimečně lepší budoucnosti (v případech výjimečně nadaných osob) atp.
110. Vedle toho se může uplatnit obecnější pravidlo obsažené v ust. § 2971 NOZ, podle kterého mohou vyšší náhrady nemajetkové újmy odůvodnit **zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné, pak nabrání nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pocítuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.** Tím jiným odčiněním se myslí například omluva škůdce, jeho potrestání apod.
111. V případě negativních zážitků způsobených znásilněním byla náhrada nemajetkové újmy přiznána podle rozhodnutí **Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 46/2013** ve výši 500 000 Kč poškozené, kterou jeden ze dvou spolupachatelů po předchozí vzájemné dohodě udeřil pěstí do obličeje, a to do oblasti pravého oka, tak silně, až částečně ztratila vědomí, a pod záminkou poskytnutí pomoci ji vyvedli z objektu, společně ji naložili na zadní sedadla osobního motorového vozidla Opel EB112 1.4 16V, Astra Caravan, červené bary, patřícího obviněnému P. K., a odvezli ji na spojnicí ulic Z. a P. v P., kde vozidlo odstavili na opuštěném místě na nebezpečné brázi mezi rybníky, obviněný P. K. začal poškozenou svlékat, poškozená se však probrala a začala se tomu bránit, proto obviněný I. K. uchopil poškozenou ze zadu za ruce, přičemž poškozená se stále bránila jejich jednání kopáním nohama a smýkáním tělem, proto ji společně přetočili na břicho a obviněný P. K. na ní ze zadu vykonal vaginální, a poté anální pohlavní styk, a když obviněný I. K.

pustil ruce poškozené a sledoval jednání obviněného P. K., poškozená této situace využila a z vozidla utekla, obvinění pak z místa činu vozidlem odjeli a poškozenou zde zanechali; svým jednáním poškozené způsobili zlomeninu spodiny pravé očníce s posunem kostních úlomků a uskřínutím dolního přímého okohybného svalu pravého oka, s následnou poruchou pohyblivosti očního bulbu a dvojitým viděním, pobmoždění měkkých tkání v oblasti pravé očníce s rozsáhlým krevním výronem a otokem, a otřes mozku, představující s ohledem na poškození důležitého orgánu vážnou poruchu zdraví, a to obličejového skeletu, a dále posttraumatickou stresovou poruchu s flashbacky napadení, opakování situací ve snech, úzkostí a hyposomnií, izolovanými fobiemi s anticipační úzkostí, bránící poškozené žít obvyklým způsobem života, představující delší dobu trvající vážnou poruchu zdraví.

112. Jindy byla nemajetková újma poškozené určena na částku 100 000 Kč, kdy šlo o případ opakovaného znásilnění poškozené mladší 15 let (věc **Nejvyššího soudu, sp.zn. 6 Tdo 347/2014**). Z odůvodnění soud vyjímá: *V posuzovaném případě se jednalo o zásah do osobnostních práv nezletilé, který je nutno považovat za závažný, tímto neoprávněným zásahem došlo ke snížení její důstojnosti ve značné míře, přičemž zjevně není postačující morální zadostiučinění. Tento závěr platí i přesto, že závěry znaleckých posudků o duševním stavu poškozené nezletilé podpořené výpovědí jejího otce nevedly žádné známky posttraumatické stresové poruchy, ani neurotického vývoje nebo příznaky, které by zanechaly na její psychice trvalé následky. Nejvyšší soud se zcela ztotožnil s nejvyšším státním zástupcem, že jednání obviněného bylo útokem vůči křehké osobnosti dítěte ve velmi útlém věku, osobě bezbranné, kdy navíc útok typicky zasahoval do nejintimnější složky osobnosti člověka, což bylo umocněno tím, že obviněný takto zasáhl vůči děvčeti v takovém věku, kdy dítě ještě nemá a ani nemůže mít vytvořen náležitý a zdravý vztah ke otázkám sexuálního života. Závažnost útoku obviněného zvýšila dále okolnost, že obviněný v pozici starší, respektované osoby cíleně a opakovaně zneužil důvěry dívky ve věku, který lze považovat za kritický pro utváření sociálních vazeb k jejímu okolí. Důraz je třeba položit rovněž na intenzitu a způsob provedení zásahu do osobnostních práv nezletilé poškozené K. P. včetně jeho opakování. V daných souvislostech je třeba akcentovat, že závažnost zásahu obviněného do osobnostní integrity (osobnostní sféry) nezletilé poškozené, a tedy závažnosti a rozsahu nemajetkové újmy jí způsobené, zřetelně vyjadřuje již samotný fakt, že skutky obviněného byly kvalifikovány jako zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, dílem dokonáným, dílem ukončeným ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku a zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku. Bez povšimnutí pak nelze nechat ani sekundární újmu, která nezletilé vznikla v souvislosti s vyšetřováním této trestné činnosti, tedy důsledky tzv. sekundární viktimizace, když nezletilá byla nucena se příslušným úkonům trestního řízení podrobit dokonce i opakovaně.*
113. Z uvedeného soud vycházel při přijímání následujících závěrů týkající se náhrady nemajetkové újmy vzniklé poškozené [REDACTED].
114. Je nutno konstatovat, že v této věci poškozené jistě vznikla újma na zdraví a měla by tedy zřejmě i nárok na bolestné a ztížení společenského uplatnění, ale jeho hodnota nemohla být trestním soudem stanovena, jelikož stav, který případný nárok na náhradu této škody zakládá, dosud zřejmě není ustálen. Určitě by bylo předmětem dalšího dokazování (znaleckým posudkem), v jaké že výši tyto nároky jsou, což by vedlo k neúměrnému prodloužení trestního řízení, pro něž tato zjištění nemají pro rozhodnutí o vině a trestu význam. Ostatně toho si byl zjevně vědom i zmocněnec poškozené, který za ni takový nárok ani neuplatnil.
115. Současně je zřejmé, že soud v této věci mohl rozhodnout o jiných nemajetkových újmách poškozené, které nebyly řešitelné prizmatem náhrad za poškození zdraví, a to podle ust. § 2956 NOZ náhradou újmy, která vznikla na přirozeném právu chráněném ustanoveními první části NOZ. Těmi se má na mysli zejména *právo na ochranu života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí, rodiny, rodičovství a manželství* (§ 3 odst. 2 písm. a), b) NOZ), *vrozených, již samotným rozumem a citem poznatelných přirozených práv* (§ 19 odst. 1 NOZ), *práva na ochranu jména člověka a úcty k němu* (§ 77 odst. 1 NOZ) atd.
116. Pakliže soud zváží, že ve výše uvedeném případě byla za brutální znásilnění se způsobením závažných trvalých následků fyzické i duševní povahy stanovena náhrada nemajetkové újmy na

0,5 mil. Kč, u čtyřnásobného znásilnění osoby mladší 15 let, bez vzniku trvalých následků, šlo o částku 100 000 Kč, pak v případě poškozené je situace odlišná. K pohlavnímu styku sice došlo za použití násilí, avšak to nezanechalo výraznějších zranění, poškozená je zkušenou matkou, která se stala obětí svého dlouhodobého druha, takže po stránce porušení jejích práv v souvislosti s násilným donucením k pohlavnímu styku u ní nedošlo ke vzniku výrazné nemajetkové újmy. Nejednalo se o něco, co by zásadním způsobem změnilo osud poškozené a způsob jí vedeného života, nedošlo k vytržení z jejího sociálního prostředí, vzniku nějakých trvalých, obtížně reparaovatelných následků psychických, fyzických či sociálních. Soud je toho názoru, že právě s ohledem na tyto skutečnosti lze mít za dostačující odčinění nemajetkové újmy samotné odsouzení obžalovaného.

117. Právě uvedené však platí ve vztahu ke zločinu znásilnění. Podobné je pak možno uvést též ve vztahu ke kontaktům obžalovaného s poškozenou po jeho vykázání ze společného obydlí v srpnu 2017. Ani tady nelze mít újmu, která navazováním kontaktů obžalovaným poškozené vznikla, za natolik závažnou, aby bylo nutno k jejímu odčinění poskytnout peněžité plnění.
118. Co však nesporně způsobilo poškozené nemajetkovou újmu, která vyžaduje náhradu v podobě peněžitého plnění, je její fyzické i psychické týrání, které vyvrcholilo donucením k umělému přerušení těhotenství, jež vyvolalo posttraumatickou stresovou poruchu, která dosud nepominula.
119. Z dokazování vyplynulo, že poškozená v příčinné souvislosti s jednáním popsaným v bodě 3) výroku rozsudku utrpěla ublížení na zdraví v podobě oné posttraumatické stresové poruchy. Na soudu bylo posoudit, do jaké míry jednáním obžalovaného nejen v tomto případě, ale též v případech popsaných pod body 1) a 2) došlo k takovému porušení *práva na ochranu života a zdraví, jakož i svobody, cti, důstojnosti a soukromí, rodiny, rodičovství a manželství* (§ 3 odst. 2 písm. a), b) NOZ), *vrozených, již samotným rozumem a citem poznatelných přirozených práv* (§ 19 odst. 1 NOZ), *práva na ochranu jména člověka a úcty k němu* (§ 77 odst. 1 NOZ). Podotýká se přitom, že jednání pod bodem 1) se obžalovaný dopustil ještě za účinnosti „starého“ občanského zákoníku z roku 1961 (dále jen o.z.), který nemajetkovou újmu výslovně neupravoval, a bylo vycházeno při jejím určení z ust. § 11 až 13 o.z.
120. Velmi podstatné pro způsob výpočtu výše nemajetkové újmy podle dřívější právní úpravy je usnesení **Nejvyššího soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. 30 Cdo 2545/2008** To uvádí celkem čtyři právní věty:
121. *Určení výše nároku na přisouzení náhrady nemajetkové újmy v penězích při neoprávněném zásahu do ochrany osoby lze zjišťovat značně obtížně. Uplatní se postup podle ustanovení § 136 o. s. ř., kdy soud tuto výši určí podle své úvahy. I ta však podléhá hodnocení. Základem posouzení podle zmíněného ustanovení je proto zjištění takových skutečností, které soudu umožní založit úvahu na určitém kvantitativním posouzení základních souvislostí posuzovaného případu.*
122. *Jak morální zadostiučnění, tak i zadostiučnění v penězích, sledují stejný cíl, tj. přiměřeně s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu, optimálně, a tím účinně, vyvážit a zmírnit nepříznivý následek neoprávněného zásahu, tj. nemajetkovou újmu vzniklou na osobnosti fyzické osoby. Z uvedeného vyplývá, že i při určení výše relativní satisfakce musí být přiblíženo k prvořadě satisfakční funkci přiznávané peněžité částky, kterou je sledováno zajistit odpovídající vyvážení a zmírnění nemajetkové újmy vzniklé na osobnosti postižené fyzické osoby.*
123. *Při vymezení relativní satisfakce je nezbytné přihlídnout k zadostiučnění, kterého se poškozenému již dostalo (event. má dostat) ve formě morálního zadostiučnění (t.j. ve formě nemajetkové, resp. morální satisfakce). Formy této satisfakce mohou být rozličné (lze zmínit omluvu, konstatování výroku soudního rozhodnutí, že došlo k zásahu do osobnostních práv dotčené fyzické osoby, apod.). Jako samostatné morální zadostiučnění může podle okolností působit i již sama aktivně projevovaná snaha toho, kdo zasáhl do práva na ochranu osobnosti fyzické osoby, mimosoudně zajistit postiženému konkrétní satisfakci (např. „dobrovolné“ poskytnutím finančních*

prostředků jako náhrady nemajetkové újmy v penězích, resp. pokusem eventuálně i jinak zmírnit následky zásahu, např. formou účasti s postiženým, součinností s ním, projevenou lítostí apod.). Pak v těchto případech může vedle sebe stát jak např. dobrovolně poskytnutá relativní satisfakce, tak současně satisfakce přestaraná aktivní účastí projevenou ve vztahu k dotčené fyzické osobě. I míru tohoto morálního zadostiučinění, je-li dáno, je pak třeba náležitě ověřit a zhodnotit.

124. *Zadostiučiněním může být i trestní řízení vedené v souvislosti se zásahem do osobnosti fyzické osoby proti tomu, kdo se tohoto zásahu dopustil, resp. jím může být samotné rozhodnutí vydané v tomto řízení. Možný satisfakční účinek trestního řízení přitom však může mít značně rozdílnou intenzitu podle okolností konkrétního případu. Je tak nutno na základě výsledků důkazního řízení náležitě individualizovat způsoblost jednotlivých satisfakčních prostředků (kterých se tak dotčené osobě již dostalo) zmírnit následky zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzické osoby a současně i konkrétně uvážit, do jaké míry se takováto satisfakce podílela na zmenšení následků zásahu.*
125. **Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2012, sp. zn. 30 Cdo 947/2011** je primárně zacíleno na rozhodování o výši nemajetkové újmy nad rámec paušálních náhrad za usmrcení blízké osoby ve smyslu § 444 odst. 3 o.z., ale obsahuje důležité pravidlo pro rozhodování o nemajetkové újmě podle tehdejší právní úpravy, které podepsaný soud níže zvýrazňuje. Proto je zde částečně citováno.
126. *Pro navýšení náhrad nad paušální jednorázové částky zakotvené v ustanovení § 444 odst. 3 obč. zák. cestou ustanovení § 13 odst. 2 a 3 obč. zák. je místo v případech mimořádných, tj. v případech mimořádné závažnosti vzniklé nemajetkové újmy či při mimořádných okolnostech, za nichž k porušení práva došlo. Pro přiznání finančního zadostiučinění nad rámec jednorázového odškodnění musí tedy dovolatel v daném případě splnit, kromě zákonem stanovených kumulativních podmínek uvedených v ustanovení § 13 obč. zák. - tj. podmínky, že **morální zadostiučinění (omluva) se jeví nepostačující či neúčinné a že zde neoprávněným zásahem došlo ke snížení důstojnosti fyzické osoby či její vážnosti ve značné míře**, (pozn.- musí také splňovat) **podmínku mimořádnosti, a to buď v okolnostech, nebo ve vzniklé nemajetkové újmě.***
127. Pro rozhodování v této věci to znamená, že soud musí zvážit, zda fakt odsouzení obžalovaného též za týrání poškozené spáchané **v roce 2012 a lednu 2013**, je dostatečný pro reparaci této újmy a v tomto ohledu dospívá k závěru, že dostatečný je. Jedná se totiž o poměrně časově vzdálenou dobu, kdy bylo s poškozenou objektivně špatně zacházeno, a to až natolik, že tato s pomocí matky vyhledala azylové ubytování, nejednalo se však zjevně o natolik složitou situaci, aby jí zabránila se po krátkém odloučení k obžalovanému vrátit. Zjevně tato epizoda měla svůj účinek, obžalovaný své chování k poškozené změnil. Poškozená pak nepovažovala další soužití s obžalovaným za natolik problematické, aby vyhledala nějakou pomoc, a to ať už u pracovníků OSPODu, které osobně znala, neboť k ní do domácnosti docházely v rámci dohledu, tak své matky, která se už v minulosti osvědčila, když jí byla schopna zajistit azylové bydlení. To vše vede soud k závěru, že nemajetková újma tehdy poškozené vzniklá byla v následující době nahrazena dílem změnou chování obžalovaného, dílem nyní činěným odsuzujícím rozsudkem a není tak namístě, aby byla ještě stanovena náhrada v penězích.
128. Jiné je to ohledně skutků **pod body 2) a 3) výroku**, kdy domácí násilí i psychické ponižování poškozené nabylo na intenzitě a vyvrcholilo zcela nevybíravými způsoby chování obžalovaného vedoucími k donucení poškozené podstoupit umělé přerušování těhotenství. To bylo také důvodem pro vznik duševní poruchy poškozené. Docházelo též k drobným ublížením na zdraví, prokázána byla změna v chování poškozené, jejíž život byl obžalovaným významně omezen na jejich byt v [REDAKCE] a jím vybrané sousedy, s nimiž se mohla občas stýkat. Projevy žárlivosti, napadání slovní i fyzické, to vše vyvrcholilo výše popsány událostmi a hlavně dopadem na prožívání života poškozené, donucením konat v rozporu se svým přesvědčením, vyvoláním obavy o její život a zdraví, úvahami o sebevraždě z pocitu, že už dále nemůže týrání snést, pocitem ponižení, strádáním fyzickým i psychickým. To vše bylo spojeno

s obavou o nezletilé děti, které byly občas přítomny násilnému jednání obžalovaného, které i v nich vyvolalo obavy o život a zdraví matky. K dětem přitom poškozená cítí lásku, pro ně je schopna z mála vytvořit uspokojivé životní podmínky, je schopna se maximálně omezit. Jednání obžalovaného mělo proto zásadní dopad na život poškozené a jeho odsouzení nemůže být dostatečné pro reparaci újmy, kterou tímto poškozená utrpěla.

129. Při určení výše nemajetkové újmy soud zvažoval míru ovlivnění života poškozené protiprávním jednáním obžalovaného a jeho délkou. Konstatuje, že právě v důsledku jeho jednání nemohl mít život poškozené parametry běžně vedeného života, který jistě není prost jakýchkoli starostí a je obtížnější pro ty rodiny, kterým se nedostává finančních prostředků, ale to byla okolnost, se kterou se poškozená zjevně byla schopna vypořádat. Tuto běžnou kvalitu života odpovídající sociokulturním podmínkám rodiny však obžalovaný zásadním způsobem zhoršil svým chováním vůči poškozené, kterou dlouhodobě týral natolik, že jen nezletilé děti, jak plyne z výpovědi její sestry [REDAKCE], byly tím elementem, který ji udržel při životě, protože jinak uvažovala i o sebevraždě. Ponižování, fyzické napadání, omezování v pohybu, znásilnění, obava z toho, že ji jednou umlátí, to vše ztěžovalo život poškozené natolik, že domov, místo, kde jedinec hledá ochranu a soukromí, stal se místem neustálého boje minimálně o osobní důstojnost, ne-li o život a zdraví. Stal se místem plným stresu a obav. Pakliže se k tomu připojilo těhotenství a masivní útoky proti plodu i jeho matce, které nakonec vedly k umělému přerušení těhotenství s těmi následky na duševní stav poškozené, které jsou popsány ve znaleckém posudku znalce MUDr. Neubauera, pak kvalita života poškozené již tak nevelká dostala fatální zásah. Obtíže zesilovala obava o děti v okamžicích, kdy obžalovaný proti ní fyzicky útočil, vulgárně jí nadával, vyhrožoval. Nemohla totiž mít jistotu, že se hněv obžalovaného neobrátil i proti dětem. Přitom její upřímný, láskyplný, ochranný vztah k dětem svědčí o osobě poškozené jako o někom, kdo nepodstoupil umělé přerušení těhotenství jako banální příhodu. Ta se pro ni stala takovým traumatem, že odtud pochází její posttraumatická stresová porucha. Tyto útrapy přitom způsobil jí kdysi nejbližší člověk. To vše jsou natolik podstatné skutečnosti, že obžalovanému vznikla povinnost odčinit poškozené újmu na jejím přirozeném právu, přičemž musí odčinit duševní útrapy tímto způsobené (§ 2956 NOZ). Při určení výše této náhrady soud zohlednil fakt, že obžalovaný újmu způsobil úmyslným, hrubým, krajně zavrženíhodným jednáním, zneužil při tom faktickou závislost poškozené na něm, vyvolal její obavu o život či minimálně vážné poškození zdraví (viz § 2957 NOZ).
130. Je jisté, že se mohou takovým způsobem odčinit jen ty nemajetkové újmy, které nespádají pod pojem ublížení na zdraví ve smyslu § 2958 NOZ, kde by bylo zapotřebí použít Metodiku NS k výpočtu bolestného a ztráty společenského uplatnění, což je věcí znaleckého zkoumání k tomu příslušného znalce. To provedeno nebylo a jeho opatřování překračuje možnosti adhezního řízení v této trestní věci zvláště proto, že stav posttraumatické stresové poruchy je dle všeho u poškozené nadále dán, tudíž by výpočet ztížení společenského uplatnění ještě nebyl v plném rozsahu možný. Proto soud rozhoduje pouze o náhradě té újmy, která poškozené vznikla na přirozených právech člověka dle § 81 NOZ. Určení výše takové náhrady (zadostiučinění) v penězích je pak krajně obtížné, obecně však platí, že je nutno postupovat spravedlivě, podle zásad slušnosti. Soud je přesvědčen, že k tomu má dostatek informací. Poškozená uplatnila nárok na odčinění nemajetkové újmy v penězích, kterou vyčíslila částkou 80 000 Kč. Soud tuto částku považuje za adekvátní jak době, po kterou byla poškozená vystavena týrání obžalovaným (cca 20 měsíců), tak také míře dopadu na život poškozené jak byl popsán v předchozím odstavci a dosud neuvedeném dopadu na její důstojnost. Ten musel být zcela zásadní, pokud poškozená s vypětím všech sil zajistila nezletilé děti a aby pro ně měla prostředky pro jídlo a oblečení, raději hladověla. Poškozená chodila neupravená, v obnošeném oblečení, s hlavou skloněnou (jak uvedla její sestra), nesměla nikam chodit, s nikým jiným než

tím, kdo byl schválen obžalovaným, se nesměla bavit. Byla dobrá jen jako služka, chůva dětí a sexuální partnerka, jinak neměla právo mít vlastní názor a vlastní život.

131. Odsouzení obžalovaného za toliké přikročí už nemůže být dostačující k odčinění této újmy a je zapotřebí peněžité náhrady. Soud pak neshledal důvod, proč uplatněný nárok snižovat. Je přesvědčen, že majetková nedostatečnost obžalovaného nemůže být prvkem, který by měl vést k snížení míry této náhrady, protože přirozená práva člověka jsou každému vlastní a záleží právě na osobnosti poškozeného, do jaké míry byla dotčena. Podle hlubokého přesvědčení soudu není možno míru dotčení těchto práv a její odčinění odvozovat od toho, zda je způsobil člověk nemajetný, nebo bohatý. I proto bylo návrhu poškozené v tomto ohledu plně vyhověno.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Praze cestou soudu podepsaného. Odvolání má odkladný účinek.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve čtyřech vyhotoveních.

Tábor 29. dubna 2019

Mgr. Petr Černý v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Radka Neuwirthová.